

İKTİDAR İÇİN

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

Devrimci Proletaryanın "ANADİLDE EĞİTİM" KAMPANYASINA

TAVRI NE
OLMALIDIR?

Tehditlerle, Gözaltılarla, İşkence ve Katliamlarla Devrimci-Sosyalist Basını Susturamazsınız!

5 Şubat 2002 günü Yaşamda Atılım Gazetesi özel sayısını dağıtan dağıtımcılara Alibeyköy Saya Yokuşu'nda sivil polislerce ateş açılmıştır. Bilindiği üzere aynı bölgede Kurtuluş Gazetesi dağıtımcısı İrfan Ağdaş polisler tarafından katledilmişti.

Alibeyköy, Saya Yokuşu'nda yapılan dağıtım sonrası Olgun Sokak'a giren dağıtımcılara plakası 34 NCU 46 olan bir sivil polis ekibi aracından "kimliği belirsiz kişilerce" açılan ateş sonrası bir kişi hafif şekilde yaralanmıştır. Yapılan saldırı sonrasında özel sayı dağıtımcılarının da aralarında bulunduğu 15 kişi gözaltına alınmıştır. Gözaltına alınanlardan 14 kişi bir gün sonra, Günaydın Akar ise ertesi gün serbest bırakılmıştır.

9 Şubat 2002 günü İstanbul İHD'de Yaşamda Atılım Gazetesi dağıtımcısı Günaydın Akar tarafından bir basın açıklaması düzenlenmiştir. Yaptığı açıklamasında; polislerin ihtar yapmadan ateş etmeye başladıklarını söyleyen Günaydın Akar, o gün yaşadıklarını "...arabadan inerek beni yakaladılar, bir süre yerde sürükleyerek arabaya bindirdiler. Polisin işkencele-ri arabada başladı. Araba Topçular Karakolu önünde durdu. Ama beni buraya almadan direkt Yeşilpınar Karakolu'na götürdüler... Terörle Mücadele Şubesi'nden gelen üç sivil polis onlarla çalışmamı teklif etti... Süleyman Yeter'i tanıyıp tanıma-

diğimi sordular... Bana 'senin de sonun böyle olacak, teklifimizi kabul et, ileride sana iş veririz...' dediler..." şeklinde anlatmıştır. Günaydın Akar açıklamasını "...Polisin bana açtığı ateş, tüm basın emekçilerine ve muhalif kimliği olanlara açılmıştır. Özgür Basın Susturulamaz!" şeklinde bitirmiştir.

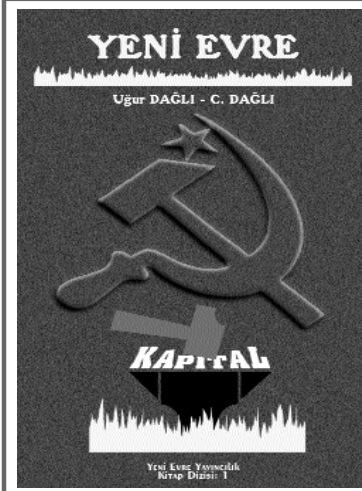
Ayrıca 12 Şubat günü Alinteri Gazetesi İskenderun Bürosu'na yapılan baskında gözaltına alınan Emel Gültekin, "Polise mukavemet ettiği" gerekçesiyle çıkarıldığı mahkemece serbest bırakılmış, ertesi gün savcılığın itirazı ile yeniden gözaltına alınmış, gözaltı sonrası tutuklanmıştır.

Faşist devletin tüm işçi ve emekçi halklar ile devrimci-sosyalist basına yönelik yaptığı baskı, tehdit, işkence ve katliamlar, gerçeklerin söylenmesine, yazılmasına, anlatılmasına ve öğrenilmesine engel olamamıştır.

Devrimci-sosyalist basın emekçilerine yönelik yapılan saldırıları kınıyoruz.

Bir gerçek var ki; çürüyen kapitalizm tarihin çöplüğündeki yerini alacaktır. Bu gerçeği yazmaktan hiçbir zaman bıkmayacağız.

BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

Ç
I
K
I
Y
O
R

İSTEME ADRESİ:

Hacımimi Mahallesi,
Serdar-ı Ekrem Caddesi,
Kölemen Çıkma-
mazı No: 9
Karaköy -
İstanbul

OKU... OKUT... DAĞITIMINI YAP...
ABONE OL... ABONE BUL...

Yurtiçi Abonelik Koşulları:

6 aylık = 3.000.000

12 aylık = 6.000.000

Yurtdışı Abonelik Koşulları:

6 aylık = 50 EURO

12 aylık = 100 EURO

* Ödemelerinizi Şafak Gümüşsoy adına PTT İstanbul Beyoğlu Şubesi'ne posta çeki ile gönderebilirsiniz.

İktidar İçin MÜCADELE BİRLİĞİ Dergisi / Onbeş Günlük Sosyalist Dergi / Yıl: 1 Sayı: 1 / 15-28 Şubat 2002 / Sahibi : Yeni Evre Yıyıcılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org. Tic. Ltd. Şti. Adına : Şafak Gümüşsoy / Adres : Hacımimi Mah. Serdar-ı Ekrem Cad. Kölemen Çıkma-
mazı No: 9 Karaköy-İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 249 12 70 / Sor. Yazı İşl. Müdürü: Şafak Gümüşsoy / Genel Dağıtım: YAYSAT / Baskı Yeri: Özdemir Matbaacılık / Avrupa Temsilciliği: Selahattin KARATAŞ / Post Lager 3000 Bern 1 Ann İSVİÇRE / Tel: 0041 319 917 795 / WEB Adresleri : Mücadele Birliği Platformu www.mucadele.org - www.datacomm.ch / mucadelebirligi - www.leninist.cjb.net - www.comunist.cjb.net - www.komunist.cjb.net - www.labour.cjb.net - E-posta: -dergi@mucadele.org.- Avrupa@gmx.net

"MELEKLERİN DANSI"

YA DA

312 ve 159 TARTIŞMALARI

Türkiye'de demokrasi sorunu devrimin en temel sorunlarından biridir. Tekellerin politik iktidarıyla, onun oluşturduğu baskıyla, emekçi sınıfların özgürlük özlemleri arasında derin ve artık günümüzde iyice olgunlaşmış bir çelişki vardır. Öyle ki, Türkiye'de varolduğu söylenen demokrasiden memnun olduğunu belirtenlerin oranı %4. Çelişkinin ne derece derin ve olgunlaşmış olduğunu yeterince açıklayan bir rakam. Nüfusun küçük azınlığı için demokrasi, ezici çoğunluğu için baskı, şiddet olan bu politik sistem, nasıl, hangi araçlarla ve hangi hedeflerle çözülecektir.

Bilinen bir hikayedir. Bin yıllık egemenliği, görkemli servetiyle Bizans artık tarihe karışmak üzeredir. Artık ne sonsuz gibi görünen topraklar vardır, ne de servet. İstanbul surlarının çevrelediği bir toprak borçlarını ödeyemeyen bir maliye. Üstelik aylarca süren bir kuşatma altındadır. Büyük top gülleleriyle surlar yıkılıyor, şehirde sabah akşam yangınlar çıkmaktadır. İşte böylesi günlerde, Bizansın bin yıllık egemenliğinin temellerinden biri olan kilise, bütün patrikleri, papazları, dialoglarıyla gürültülü bir toplantıda ateşli bir tartışma yürütmektedir. Bir toplu işçinin ucunda kaç tane melek dans edebilir? Üstlerindeki dam yanarken, sorumlu sorumsuz, cümle alim ve ulemanın "meleklerin dansı"nı tartışmaları, yani kendi içinde buldukları durumdan bi haber, incir çekirdeğini doldurmamayan tartışmalarla vakit geçirenlere sosyal bilimlerde Bizantik deniliyor.

Bizdeki Bizantıklere bakalım. Sermaye dünyası, son on yılda en şiddetli biçimlerini yaşadığı sınıf mücadelesi sonucunda, egemenliğini koruyamaz duruma düştü. Öyle ki, kısa bir süre öncesine dek, sermaye egemenliğinin toplumsal tabanı olan küçük mülk sahipleri, öfke ve şiddet dolu eylemleriyle toplumu sarstılar. Son iki yıldır hükümet ya da muhalefet, tekeli partilerin miting yaptığını ve kalabalıkları topladığını hiç gören oldu mu? Burjuvazi, "her sabah fabrikaya giderken korkuyorum" diye feryat ederken, sermayenin temsilcisi partiler, emekçilerin içerisine çıkamaz duruma geldiler. Düzenin ahırı parlamentoda çoğunluğa sahip bir koalisyona, sokakta güvenenlerin oranı %1,7'ye düşmüş durumda. Bu toplumda kanser gibi ölümcül bir hastalığa bile bundan daha sık rastlanıyor.

Sermaye dünyasının üstündeki dam böylesine yangın yerine çevrilmişken, son haftalarda meclis koridorlarından gazete manşetlerine taşınan bir tartışmanın gürültüsü, tıpkı meleklerin dansı tartışmasına benziyordu. 312 ve 159. maddede etrafında kopartılan fırtına, bu maddelere "olasılık mı, yoksa açık ve yakın tehlike mi konulacağına" ilişkinci ve öylesine abartıldı ki, bir taraf faşizm özlemcisi (ne demekse) diğer taraf da AB'ye uygun demokrasi yanlısı hale getirildi ve sermaye dünyasını, gürültüyle ilan ettikleri bu şişirme kutuplaşmaya emekçileri de taraf olarak görmek için uğraştı. Bu kuru gürültünün amacı neydi?

Tablonun daha iyi görülebilmesi için, aynı günlere denk

gelen bir başka olayı daha hatırlamakta fayda var. Bir ayı aşkın süredir ezilen ulusun “anadilde eğitim hakkı” için başlatmış olduğu bir dilekçe verme kampanyası var. Her an sosyal patlama korkusuyla, yarısız olmanın verdiği umutsuzlukla sermaye sınıfının, her kelebek kanat çırpışında “tecavüz!” diye bağırması kaçınılmazdı. Bu kez de Türk sermaye sınıfı bizi şaşırtmadı ve dilekçe verenlerden binlercesi gözaltına alındı, onlarca tutuklandı. Korkunun verdiği ilk heyecan geçtiğinde, burjuva sınıfın bir kesimi, bu tür tedbirlerin uzun süreçte hiçbir sonuç vermediğini, zor yöntemlerinin yanında başka yöntemleri de devreye sokmak gerektiğini dile getirdi. O günlerde yayımlanan “güvenlik güçleri” kaynaklı raporlar, “ekonomik krizin toplumu çok hassas bir noktaya getirdiğini” ve bu ortamdan ezilen ulusun kendi hakları için büyük ölçüde yararlanabileceği belirtiliyordu. Öyleyse, dilekçe eylemleri salt zor yoluyla değil ama bir takım boş vaatlerle de engellenmeliydi. Ne de olsa zaman kötü. Her kıvılcım yangını büyütebilir. Ezilen ulusa dolaylı, dolaysız bir çok yoldan şu mesaj verildi. Hele bir AB’ye girelim, o zaman bir çok sorundan kurtulabilir ve bu sorunu da daha sağlıklı kafayla düşünürüz. Ama şimdi olmaz. Sermaye dünyası, toplumu sarsan derin çelişkilerin AB üyeliği ile çözümleneceği düşüncesinde hem fikir. Bu fikir şimdi ezilen ulusa aşılanıyor.

312 ve 159 tartışmaları bu olayların hemen ertesine geldi. Birkaç kelime üzerinde estirilen sahte kutuplaşmalarda, kendini rolüne gerçekten kapıranlar da oldu. Eh, böylesi işine bağlı papaz takımı olmasa, ele aldığı her sorunu dünyanın en önemli sorunu gibi görme hastalığı, işgal ettiği koltuğu da, dünyanın bütün sorunlarını çözebilecek bir gücün simgesi sanma budalalığı olmasa, burjuva parlamentarizmi diye bir şey zaten yaşamazdı. Tekelci basın, kelimeler ve virgüller üzerine inşa ettiği sahte kutuplaşmada, AB’ye uyum olarak ilan ettiği tarafı tuttu. Böylece sonuçta, sanki büyük bir taviz koparılmışçasına, sanki kendi taktıkları isimle “12 Eylül özlemcileri”ni yere sermişçesine, kelimeler ve virgüller üzerine ayaklarını dayayıp zafer resmi çektiler. AB’ye uyum, yani demokrasi kazanmıştı. Bir adımdı. Ve bu yalana herkes inanmalıydı. En başta boş vaatlerde buldukları ezilen ulus halkı.

Kısaca, sermaye dünyasının, şişirilmiş balon olduğu her emekçi tarafından hissedilen bu bizantik tartışması, onun, üzerinde yanan damı görmediği anlamına gelmiyor. Tersine, o bu yangının yalnızca zor yöntemleriyle değil, ama başka yöntemlerle, bir çok devrimler ve devrimci kitle hareketleri tarafından akıllanmış olan AB sermayesinin en mükemmel hale getirdiği; aldatma, oyalama, pohpohlama, boş vaatler, önemsiz konularda esnek davranma, önemli konularda katılık gibi yöntemlerle de söndürüleceğini düşünüyor. Şimdilik bu yöntemleri, efendileri kadar “mükemmel” kullanmıyor. Ne de olsa her oyalama, pohpohlama ve boş vaadin bir eko-

nomik bedeli var. Ama yine de bu durum, Türk sermaye sınıfının onyıllar süren devrimci kitle hareketinden dersler çıkarıp akıllandığını gösteriyor.

Devrimlerin akıllandıramadıkları da var. Ortalama soldan bahsediyoruz. Ortalama solu ortalama düşüncede ortaklaştıran esas, devrimden umudu kesmek; bunu bir çok kez vurguladık. Devrimci hedefleri bir kenara bırakıp eğik bir düzlem üzerinde kaymaya devam eden ortalama sol için, yeni bir ortaklık zemini beliriyor. O da şu: “Demokratik adımlar atılsın, Eğer bu AB ile mümkünse, öyle olsun.” Elbette bu sözlerimiz kimilerine gerçekçi gelmeyecek ve onlar, göğüslerini yumruklayarak, “Biz emperyalist bağımlılığa karşıyız” diyerek, onlara haksızlık ettiğimizi düşünecekler. Hayır, haksızlık etmiyoruz. Henüz dillendirilmese de ortalama sol, “AB ile uyum” sürecine girdi. Bunu görmek isteyen herkes, son bir yılın, devrimin en temel koşullarında, örneğin zindanlar konusunda söylenen pratiğe bakabilirler. Ortalama solun 159-312 tartışmasındaki tavrı, “TMY, DGM, O-HAL iptal edilsin” gibi “aşırı muhalefet” tavrının ötesine geçmedi.

Türkiye’de demokrasi sorunu devrimin en temel sorunlarından biridir. Tekellerin politik iktidarıyla, onun oluşturduğu baskıyla, emekçi sınıfların özgürlük özemleri arasında derin ve artık günümüzde iyice olgunlaşmış bir çelişki vardır. Öyle ki, Türkiye’de var olduğu söylenen demokrasi-den memnun olduğunu belirtenlerin oranı %4. Çelişkinin ne derece derin ve olgunlaşmış olduğunu yeterince açıklayan bir rakam. Nüfusun küçük azınlığı için demokrasi, ezici çoğunluğu için baskı, şiddet olan bu politik sistem, nasıl, hangi araçlarla ve hangi hedeflerle çözülecektir. Ortalama sol ve Leninistler arasında, bu konuda derin, aşılmaz bir uçurum bulunuyor. Ortalama sol, her konuda olduğu gibi burada da adım adım, mevzi mevzi ilerleme oyunu oynuyor. Önce O-HAL kalsın ya da anadilde eğitim hakkı alınsın, sonra kimlik, ifade ve örgütlenme özgürlüğü kazanılsın vs.vs. Oysa Leninistler açısından şöyle konuyor sorun ortaya: Türkiye’de demokrasi ve özgürlükler sorunu, yalnızca bir dizi devrim yoluyla elde edilebilir ve ancak iktidarın fethiyle bu haklar güvence altına alınabilir. Bu düşüncüyü, güncel tartışmaları baz alarak somutlaştıralım.

Ezilen ulusun anadilde eğitim hakkı nasıl elde edilir ve güvence altına alınabilir? Buna cevap verebilmek için, bu hakkın önündeki engellerin neler olduğunu tanımlamamız gerekiyor. Ezilen ulusu, dili, kimliği, kültürü ve kimliğiyle birlikte yok sayan, ilhakçı politik yapıdır. Bu yapı, düzenli ordusu, polisi, özel timi, mahkemeleri ve tüm bürokrasisi ile ilhakın devamı üzerine kuruludur. Türk sermayesi, “zihniyeti” nedeniyle bu ilhaki sürdürmüyor, hayır. Ama sermayenin varlık koşulları, zayıflığı, bu ilhakın devamını zorunlu kılan esas etmendir. Öyleyse, anadilde eğitim hakkının önündeki engel bellidir: Türk sermayesinin egemenliği ve o-

nu politik iktidar aygıtı ilhakçı devlet. Bu engeller aşılmadan, yeni sermaye egemenliğinin yerine halkın egemenliği, ilhakçı devlet aygıtının yerine halkın iktidarı kurulmadan, ezilen ulusun anadilde eğitim hakkı da kazanılamaz. Sermaye, ezilen ulusu, bir “ulus” olarak tanıyamaz. Bu durumda ilhakın bütün politik ve kurumsal temelleri parçalanır. Hiçbir sınıf kendi iktidarını kendi elleriyle parçalamaz. Bunu ancak emekçi sınıfların zoru başarabilir. Öte yandan Türk sermayesi, eğer çok sıkışır, ezilen ulusu bir “azınlık” olarak tanımaya hazırlanıyor. Dilekçe eylemlerine verdikleri tepkilerde, sermaye kalemleri, “ulus yaratmaya çalışıyorlar” vurgusunu bu yüzden yapıyorlardı. Burjuvazinin azınlıklara yaklaşımını anlamak için Ermeni ve Rum azınlığın statüsüne bakmak yeterli. Devlete göre bunlar Ermeni ve Rum değil, “gayri-müslim”dir. Yine de kendi kiliseleri, çıkarabildikleri gazeteler var. Ancak, bu haklar bile güvence altında değildir ve onları ezilen topluluklar statüsünden çıkarmaya yetmiyor. Bir sosyoloğun söylediği gibi “siz hiç adı Mıgırdıç olan bir hakim tanıdınız mı?”. “Gayri-müslim”ler askerde komando bile yapılmaz. Politik egemenlik aygıtından böylesine dışlanan bir “azınlığın”, kendi haklarını nasıl güvence altına alacakları büyük bir muamma. Azınlıkların bile durumu ortadayken, ezilen ulusun, bir ulus olarak haklarını kazanabilmesi ve güvence altına alabilmesi, bir dizi devrim olmadan mümkün müdür?

Aynı durum, son haftalarda çokça tartışılan “ifade özgürlüğü” için de geçerlidir. Her şey bir yana, bütün kağıt stokları, matbaa malzemeleri ve adeta bir “kamuoyma fabrikası” gibi çalışan TV istasyonları, uydu vericileriyle tekelleşen sermayenin elinden bu olanaklar alınmadan ve halka devredilmeden halkın ifade özgürlüğü güvence altına alınabilir mi? Kolluk kuvveti, mahkemeleri ve infaz kurumlarıyla tekelci politik iktidarın bürokratik aygıtı parçalanmadan, “ifade ve basın özgürlüğü” güvence altına alınabilir mi? Kaldı ki bu özgürlüklerin önündeki tek engel; tekelleşme ya da kurumsal yapılar değildir. Aynı zamanda, toplumu derinden etkileyen politik koşullar da, varolan kurumların sermaye tarafından esnetilmesini değil, aksine, daha da katılaştırılmasını gerekli kılıyor. 312 ve 159. madde tartışmalarında birbirlerini en sert şekilde suçlayan, “olasılık” ve “açık ve yakın tehlike” üzerine bir sürü fırtınalar koparanlar, aynı dili kullanıyorlar: “Türkiye büyük bir tehdit altındadır”. Yani, her tür eleştiri, olasılık olmaktan çıkmış, açık ve yakın tehlike halini almıştır. Aynı şekilde, ezilen ulusun dilekçe eylemleri karşısında, Oktay Ekşi, yazdıklarıyla sermaye dünyasının politik yaklaşımını özetliyor: “Henüz bu yara soğuyup kapanmamışken, yani **Türkiye'nin iç güvenliği ve huzuru**, tam olarak sağlanamamışken ve **Türkiye'nin iç bütünleşme hedefine henüz ulaşamamışken** bu konuları gündeme getiren de iyi niyet olabilir mi?”. Sermaye, karşısındaki gerçek, yakın ve temel tehlikeyi tanımlıyor: Devrim.

Bu tehlike bertaraf edilmeden, en küçük demokratik özlemini dile getirenler bile, sermayenin gazabına uğrayacak.

Türkiye’de demokratikleşme, ancak bir dizi devrimle mümkündür derken, reformları tümüyle reddeden, yok sayan bir anlayışı dile getirmiyoruz. Bu bakış açısıyla reformlar, devrimci sınıf mücadelesinin “yan ürünü” olarak kazanılabilir. Söylediklerimiz, teorik bir gerçeklik değil, son on yılın iç savaş deneyimiyle kanıtlanmış bir pratik gerçekliktir. Unutturmaya çalışanlara inat, hatırlatalım. Serhıldanların, devrimci kitle mücadelesinin, dağda ve sokaktaki çatışmaların en şiddetli, en yoğun yaşandığı dönemde, ordu ve polis sokağa adımını atmadığı o yıllarda, sermayenin bütün politik aygıtları felç olmuştu. Mahkemeler işlemiyordu ve halk kendi sorunlarını kendi hallediyordu. Burjuva partileri birer “tabela partisi” halini almıştı ve bu ortamda ezilen halk, kendini ifade edebileceği bir yasal parti platformu geliştirebildi. Burjuva gazeteler satılmıyordu ve bu sayede halk, kendi gazete ve basınına kavuştu. Bütün bunlar, devrimci mücadelenin yan ürünleri olarak meydana çıktı. Ama halk, yalnızca bu reformcu hedefler için tüm enerjisini sarfetseydi, hiçbirini elde edemeyecekti. Şu an, mücadelenin hedefi devrimci iktidar savaşımından saptığı için, yani halk, savaşım içinde elde ettiği bu kazanımları güvence altına alabileceği bir politik iktidardan yoksun olduğu için, tüm kazanımların yok olması tehlikesi var.

Toparlarsak: sermaye sınıfı, her adımını devrim korkusu altında atıyor. Temel konularda katılık, en kısıntı ve özensiz konularda tavizkar görünerek, bu amaçla gürültülü tartışmalar yaratarak, emekçi sınıfların bütün devrimci enerjisini bu alanlarda tüketmek istiyor. Küçük burjuva siyasetin temsilcisi ortalama sol ise, bu oyunda “aşırı muhalefet” rolünü oynamaktan öteye geçemedi. Neyse ki, devletin “mini demokrasi paketleri”, emekçi sınıflarda mini mini heyecan ve ilgi bile uyandırmadı. Ama, vergilerin kat kat artması, işsizliğin çığ gibi çoğalması, açlık ve sefaletin büyük bir tehlike olarak yaygınlaşması karşısında emekçi sınıflar, hiç de ilgisiz değiller. Onlar, en acil çıkarılarını, biçimsel-demokratik çıkarılara üstün tutuyorlar. Emekçiler, büyük bir gürültüyle yürütülen biçimsel-demokratik sorunları bir kenara bırakıp, onları açlığa mahkum eden, örneğin otobüs indirimlerinin kaldırılmasına karşı eylem yapıyorlar. Onlar bunu, demokratik sorunlara önem vermedikleri için değil, çok daha acil-yaşamsal sorunlara, yine aynı acil-yaşamsal çözümler bekledikleri için yapıyorlar. Bütün enerjilerini ve birikimlerini bu yönde harcamaya hazırlar. Bu enerji, meleklerin dansı tartışmalarına mı harcanacak, yoksa, sermayenin üzerinde yanan damı, onun üzerine göçürmek için mi? Devrimci proletarya için olduğu kadar, geniş emekçi yığınlar için de bu sorunun cevabı açıktır. Bütün gürültüye, “aşırı muhalefet” çağrılarına rağmen, bu böyle. □

“DÜZE ÇIKMAKTA OLAN EKONOMİ”nin Günlük Görünümü

Türkiye bir gariplikler ülkesi. Çelişkiler ülkesi. Düşünün... Üç partili bir koalisyon hükümeti var. Bunlardan biri, ANAP, 17 ili kapsayan bir anket düzenliyor. Amaç, halkın hükümete olan güvenini öğrenmek. Sonuç evlere şenlik! Sadece % 1,7. Üç parti kafa kafaya vermiş, “Tarihinin en ağır krizini yaşayan” bir ülkeye hükümet ediyor. Kendilerine güvenenlerin oranı % 2’yi bile bulmuyor! Üstelik bu zavallı hükümetin, burjuva siyasi arenada bir alternatifi bile yok. Alternatifsizlik, sadece meclisteki aritmetik durumla alakalı değil. Eğer herhangi bir burjuva parti, emekçiler açısından az da olsa bir umut ışığı, bir güven kaynağı olabilseydi... Sermaye, derhal mevcut hükümete sırtını döner, yeni hükümet için kolları sıvardı. Fakat hiçbir burjuva parti böyle bir niteliğe sahip değil. Sermaye egemenliğine karşı emeğin egemenliği temel alınmadıkça, bu alternatifsizlik devam edecektir. Hükümet ve burjuva camia, sefil haline bakmadan, kalkmış iyimserlik taşıyor. Krizden çıkılmakta olduğunu, her şeyin düzeleceğini söylüyor. Burjuva iktisatçılar bakımından durum anlaşılırdır. Onlar için her şey rakamlardan ibaret. Osmanlı’nın vergi zulmünü mumla aratacak vergiler salınmış; emekçiler işinden olmuş, sefaletle itilmiş, ölüme terk edilmiş; iflaslar almış yürümüş... Ne gam! Mühim olan rakamların birbirini tutması, “makroekonomik göstergelerin” hedeflenenlerle uyuşması. Hükümet emekçilerden yükselen tepkiler nedeniyle küçük bir geri adım atsa, basarlar çılgınlığı; “Popülizm yapmayın!” Bir “bilim”, insanlar aleminden ancak bu kadar kopuk olabilir. Zaten bu kopukluk nedeniyledir ki, krizlerin çözümü bir takım hazır reçetelerin, formüllerin hayata geçirilmesinden ibarettir. Zira burjuva iktisat için ekonomi, nesnelere arasındaki bir ilişkidir; yoksa insanlararası bir ilişki değil. İnsanlar, bu nesnelere dünyasında basit birer araçlardır. İhmal edilebilecek bir unsurdurlar. Kutsal piyasanın kurallarına kölece boyun eğmeli, cansız bir varlıkmişçasına tepkisiz kalmalıdır. Demokrasi dediğiniz, piyasanın mukaddes kurallarından başka nedir ki!.. Burjuva iktisat açısından emekçi, sık sık bir iş hayvanı olan öküzle aynı kategoriye sokulmaktadır. Davranışının da bir iş hayvanı derecesinde olmasını beklemek, öküz kafalı bir burjuva iktisatçının en tabii hakkıdır! Burjuva politikacılara gelince... Her ne kadar iktisatçıların ahmakça yazgılarını paylaşıyorlarsa da, her seçimde oylarını istedikleri emekçilerin, sevinçleriyle, öfkeleriyle, istek ve arzularıyla hareket halinde canlı bir topluluk oldu-

ğunun çok iyi farkındadırlar. Hazır ekonomi reçetelerini uygulamanın hiç de öyle kolay olmadığını bilirler. Bilmek zorundadırlar. Burjuva politikacısıyla iktisatçısı arasındaki çelişki ve fark da budur. Siyasetçiler, kağıt üzerindeki formüllere, rakamlara bakarak “bu iş tamam” diye düşünmezler. Ahmak iktisatçı, rakamlar ve formüller arasında pembe hülyalara dalmışken, siyasetçi, durumun çok zorlu ve karanlık olduğunun pekala farkındadır. Üstlendiği görevin ateşten gömlek olduğunu bilir. Buna rağmen iyimserlik korosuna katılıyorsa, çok farklı sebeplerden kaynaklanıyor. Ki bunların en başında yığınları oyalamak, günü kurtarmak ve olası ayaklanmalara karşı hazırlıklarını tamamlamak geliyor.

Hükümet bugün böylesine yalpalıyorsa, bir ileri bir geri dönüp duruyorsa, iktisatçıların deyimiyle “sık sık popülizme düşüyor”sa... Toplumun canlı tepkisi, sınıflar arasındaki güç ilişkileri, sınıflar savaşının genel seyri, burjuva kamptaki iç çelişki ve çatışmaların baskısı, dünya genelindeki güçler dizilişi ve bir dizi başka etmenin işe karışması nedeniyle böyle hareket ediyor. Emekçilerin kara kaşı kara gözü için “popülizme düş”müyor.

Önce “indirimli satışlar kampanyası”nın tantanası kapladı ortalığı. Ne kadar indirimli olduğu tartışılan bu kampanyanın öyle büyük propagandası yapıldı ki, insanın neredeyse emekçilerin durumunun düzeleceğine inanası geldi! Bilmem hangi giyim eşyasının 250 milyon yerine 200 milyona, bir ayakkabının 150 milyon yerine 100 milyona... satılıyor oluşu ekonomiyi düze çıkaracaktı!.. Bu dolduruş tutmadı. Dövizin alıp başını gitmesi ihracatı kolaylaştıracak, ekonomi canlanacaktı. (İşin ilginç, tüm bunlar olurken, diğer taraftan bütçe kalemlerinin nasıl denkleşeceğini tartışıyorlardı burjuva iktisatçılar. İhracat artıyor, ithalat azalıyor... Cari işlemler dengesi... vs. vs. Oysa bağımlı ülke ekonomilerinde üretim, ithalata bağımlıdır. Üretimi gerçekleştirebilmek için, dışardan mamul ve yarı-mamul girdiler ithal edilir. Döviz düşüşüne geçmeseydi bile, ihracatta işinizi kolaylaştıran şey, yani paranızın pula dönüşmesi, ithalatta başını-

zı ağrıtır. İhracatta kazanacağınız dövizin kat be kat fazlası ithalatta gider. Maliyetlerin, yani çekirdek enflasyon denilen şeyin artması, enflasyonun

alıp başını gitmesi de çabası!) Bu da tutmadı. Şimdi elbirliğiyle ağlamaya başladılar. Doların düşüşüne çare aramakla meşguller.

Üretim yok. Habire işyeri kapanıyor. İşsizler ordusu her gün büyüyor. Ülke dilenciler kulübüne döndü. Hükümet yurtdışında dileniyor; aç bil aç insanlar sokak ortalarında. Yardım sandıkları, dernekler, özel yardım kampanyaları... “Düze çıkmakta olan ülkemiz”in günlük görünümü böyle. Toplumda suç patlaması yaşanıyor. Gasp ve yağma olaylarında % 52’lik bir artış gözlenmiş. Keza hırsızlıkta bu oran % 39. 2001 yılında protesto edilen senetlerin meblağı 1 katrilyonu aşmış. 1 milyon çek karşılıksız çıkmış. Kredi kartı borcunu ve banka kredilerini ödeyemeyenlerin oranındaki artış ise % 170-198. Başbakan, Amerika “Büyük” Devletleri’nin kapısına varıyor. “Son derece başarılı” olan bu gezinin nihayetinde, sadık kölelerinin zeka özürlü efendisi Bush, boş bir vaad olsun dile getirmiyor. Tekstil kotalarının kaldırılmasını talep eden TC, olumsuz yanıt alıyor. Nereye ellerini uzatsalar, havada kalıyor. Ve biz “krizi atlattırıyoruz!”

Ama haksızlık etmeyelim. IMF ve DB milyarlarca dolar göndermeyecek mi? Ülkenin emperyalist ekonomik ilhaki için peşpeşe onca yasa boşuna çıkarılmadı ya!.. Gelecek paranın bu cesedi diriltmeyeceği, tam tersine, emperyalistlerin dayattığı yasalarla ekonominin (başta tarım olmak üzere tüm üretken ekonominin) tümünden yıkıma uğrayacağı ve uğramakta olduğu bir yana... Ekonomi programının tüm özü, daha geniş yığınların sefaletle itilmesi, zenginliğin daha az ellerde toplanmasından ibarettir. Gelecek para, emekçilerin durumlarında en ufak bir iyileşme yaratmayacaktır.

Peşpeşe yasalar, karamameler yayınlanıyor. Daha yakın zamanda, şirketlerin sermaye artırımlarına dair bir hükümet kararnameyi yayımlandı. Sözde “zor durumdaki küçük ve orta ölçekli işletmelere yardım” edecek olan hükümet, bu kararnamelerle, söz konusu işletmelerin iflaslarını hızlandıracaktır. Alın size yeni işsizlik kapıları! Bankalar yasası çıkarıldı. IMF kredisinin alınması için şart koşulan yasalardan biriydi bu. Dendi ki, “bu yasayla reel sektöre kaynak aktarılabilecek”. Yani bankalara para verilecek, öz kaynak yeterlilikleri güvenceye alınacak ve bankalar da üretken sektöre (“reel sektör”) kredi verecek! Oysa çıkan yasadaki yeterlilik oranlarının korunabilmesinin tek koşulu, bankalara aktarılabilecek bir avuç paranın yine bankalarda kalmasıdır. Kimse kredi falan beklemesin. Önümüzdeki dönem, iflasların süreceği bir dönem olacaktır.

Ufukta hiçbir düzelme emaresi yok. Bu işler “herkes işine” kampanyalarıyla olmaz. Çocukların “herkes evine” tekerlemesi gibi tekerlemeler türeterek krizden çıkılacağını umanlar, ya gerçekten saf ya da şarlatan kimselerdir. Köklü, yapısal bir kriz bu. Ve dünya genelinde derinleşen kapitalizmin krizi ile aynı döneme denk geldi. Kapitalizmin artık yolun sonuna geldiği bir dönemin krizini yaşıyoruz. İşlerin düzeleceğini bekleyenler, her geçen gün kötüleştiğine tanık olacaklar. Muhtemeldir ki, pek

yakında yeni bir “anayasa fırlatma krizi” patlak versin! İyimserlik havası, daha şimdiden, yerini kötümserliğin kaza bulutlarına bırakmaya başladı bile.

Durumun en iyi farkında olanlar, tekelleri sermayedir. General Motors’a ait OPEL’in Türkiye Genel Müdürü Sprangez, Torbalı’daki yeni fabrikayı depoya dönüştürme kararını açıkladığı basın toplantısında bakın neler söylüyor: “2001’i Türkiye’de atılım yılı ilan etmiştik. Sıçrama yapacaktık. Sıçrama oldu, ama aşağı doğru. Ancak yine de otomotiv sektörünün gördüğü en kötü yıllardan birini en iyi şekilde atlattık... Toplamda

Türkiye pazarı için 300 bin adetlik satıştan bahsediyorduk. 175 bin oldu. Ben iyimserdim. Ancak iki yıl Türkiye’de yaşamak, Türkiye’yi anlamak için yeterli değilmiş”. O-

tomotiv devi General Motors açısından bu zarar, yani hedeflenen satışın % 60’ını bile yapamamak, bu kötü yılı “en iyi şekilde atlattık” olabilir. Ya küçük sermayeler için? Ve bu otomotiv devi, “aşağı doğru sıçrama”yı gördükten sonra, İzmir-Torbalı’da yeni kurduğu fabrikayı depoya çevirme kararı alıyor. İşte size ekonomideki canlanmanın bir göstergesi!

Ekonominin düze çıkmakta olduğu masalına, kendi kapalı dünyalarındaki iktisatçılardan başka kimse inanmıyor. Bu yüzden ki, hükümet, “demokratikleşme” adına kopkoyu terör yasaları çıkarmakta. Zindanlarında terör yasaları, işçilere karşı terör yasaları... En sonu, evcil burjuva aydınlar karşı terör yasaları!.. Diğer taraftan sokağa inen imarethaneler, aşevleri, yardım çadırları... Baskı, terör ve tehdit; bol kepçe vaad, oyalama, demagoji... Tüm bunlar ne için? Artık çürümeye, parça parça dökülmeye başlayan bu aşağılık sömürü düzeninin biraz daha ayakta (veya yatalak) kalabilmesi için! Boş umut karın doyurmaz. Umut tacirlerinin emekçileri daha fazla oyalamasına izin verilmemelidir. Akıp giden her gün, sistemle birlikte toplumu da çürütüyor. Yozlaştırıyor. Bir dilenciler toplumu yaratılmakta. Tüm ömrü birkaç kırıntı dilenmekle geçen sosyal reformizmin boş ve oyalayıcı çağrılarına karşı, proletaryanın varolmasının biricik yolu, devrim yolu, tüm açıklığıyla anlatılmalı. Bunu uzun süredir dile getiriyoruz. Proletarya ve emekçilerin kendi iktidarından başka hiçbir şey, mevcut sorunları çözemez. “Proletarya ya devrimcidir, ya da koskoca bir hiç!” İş, aş, özgürlük, insanca yaşama onuru... Akla gelebilecek her türlü istemi sağlayabilecek yegane araç var: burjuva iktidarı yıkıp yerine emeğin iktidarını kurmak! Kapitalizmin emekçilere verebileceği şeyler, işte bugün vermekte olduklarıdır. Bu onursuz yaşam koşullarına, bu soysuzluğa, bu çürümeye, bu sefaletle... son vermek istiyorsak; şunu bilelim... Güçlüyüz! Bu nasırlı işçi elleri alanlara çıkıp ayağa kalktığında, çürüyen kapitalizmin yıkıntıları arasından yepyeni bir dünyanın temelleri yükselecek.□

Asıl Mesele; Acıyı, Açlığı Anlatmak Değil, “NE YAPMALI” Sorusuna Cevap Vermektir

Somut, güncel sorunlardan devrimci eyleme nasıl geçileceği, kapitalizmin ağır çarkları arasında öldürücüye ezilen insanların bu gidişi nasıl tersine çevirecekleri, günümüzün en önemli sorunudur. Milyonlarca insan için çekilmez hale gelmiş yaşamın değiştirilmesi için ne yapılmasının gerektiği mutlaka cevaplanması gereken bir sorudur. Arjantin’de işçiler ve emekçiler, “son tango”yu çalmaya hazırlanırken ülkelerimizde emeğin devrimci halk iktidarının nasıl kurulacağına insanların kafasında hiçbir soru işaretine yer bırakılmaksızın cevaplanması bir zorunluluk halini almıştır. Bugün bu sorulara cevap aramayan hiçbir siyasi yapının geleceğe dair bir düşüncesi, umudu olamaz.

Kapitalizm, her gün, her an emekçi insanların karşısına yığınla sorun çıkarıyor. Birçok insan tarafından “yaşamın güçlükleri” olarak algılanan bu sorunlar, kapitalizmin doğrudan sonuçlarıdır. Tekelci kapitalist sistem çamurla dolu bir yola benziyor. Bu yolda yürümek insanlar için her geçen gün daha zor hale geliyor. Öyle ki, binlerce, milyonlarca insan için adım atacak yer dahi kalmamıştır.

...binlerce, milyonlarca insan için adım atacak yer dahi kalmamıştır. Yaşam birçok insan için artık bıçak sırtında yürümekten farksız. Her an kapının arkasında, sokakta, derste, sırada, fabrikada, tarlada insanları bekleyen felaketler, yıkımlar, ölümler günden güne artıyor. Bu nedenle artık “yaşam mücadelesi”, insanlara yaşam şansı dahi tanımayan kapitalizme karşı verilen mücadele olmak zorundadır.

Yaşam birçok insan için artık bıçak sırtında yürümekten farksız. Her an kapının arkasında, sokakta, derste, sırada, fabrikada, tarlada insanları bekleyen felaketler, yıkımlar, ölümler günden güne artıyor. Bu nedenle artık “yaşam mücadelesi”, insanlara yaşam şansı da-

hi tanımayan kapitalizme karşı verilen mücadele olmak zorundadır. Tek tek kapitalizmin yarattığı sonuçlarla ilgilenmek ve onları düzeltmek için verilen mücadele ile kapitalizmin kendisini ortadan kaldırmak için verilen mücadele arasındaki fark, bugün sosyal reformizmle devrimcilik arasındaki ayrımı da oluşturuyor. Ancak bu ayrımı ortaya koymaktan daha önemli olan bir şey var. O da kapitalizmin kendini ortadan kaldıracak olan bir mücadelenin nasıl verileceğidir. İşçi ve emekçilerin gözünde “düzen partisi” ömrünü tüketmiştir. Emekçi halklarımız sistemin tüm partilerinden kopmuş durumdadır. Hiçbir burjuva partinin onların “derdine derman” olmayacağını on yıllardır edindikleri deneyim sonucu öğrendiler. Hükümete gelenin gideni arattığı koşullarda emekçi halkın gözlerini başka yöne çevirmesi kaçınılmazdı. Şimdi bütün mesele onların baktıkları yerde olabilmek ve “ne yapmalı?”, “nasıl yapmalı?” sorularına cevap verebilmektir.

Bugün artık “yaşanan bunca sorunun, felaketin, yıkımın farkında olmayan yoktur” şeklinde bir genelleme yapmak yanlış değildir. Bu nedenle devrimci çalışma yapmak için yanlarına gittiğimiz insanlara onların karşı karşıya olduğu sorunları anlatmak, gerçekte onlara hiçbir şey söylememek demektir. Eğer böyle yapmaya kalkarsak bize boş gözlerle bakacak ve “iyi ama” diyeceklerdir, “bunları zaten biz biliyoruz, bilmekten de öte her gün, her saat yaşıyoruz. Siz bize bilmediğimizi öğretin: bu durumun nasıl değişeceğini...” Gerçekte bugün birçok insan Laila gibi eğlence yerlerinde sürüp giden sefahat alemleriyle kendi yaşamı arasında mukayese yapabilecek durumdadır. Onlara aradaki uçurumun ne derece büyük olduğunu göstermeye çalışmak, Ekvator kuşağında yaşayan insanlara güneşi merceklerle göstermeye çalışmak gibi bir şeydir. Açlığın ne demek olduğunu, onun nasıl bir felaket olduğunu hiç kimse açlığı bizzat yaşayandan daha iyi anlatamaz. Evsizliğin, başını sokacak bir yeri olmamanın nasıl bir felaket olduğunu hiç kimse sokakta kalmış, açta açta kalmış, soğuk kış günlerinde üzerine örtecek bir battaniyesi dahi olmayan bir insandan daha iyi anlatamaz. İşsizliğin, işten atılmanın ne anlama geldiğini, hiç kimse, kendisine hiçbir şey söylenmeden, beş parasız kapı dışarı edilen bir işsizden daha iyi anlatamaz. Hiç kimse depremin acısını, en yakınlarını tonlarca ağırlıkta toprağın, taşın altında bırakmak zorunda kalmış, ona ulaşmak, bir ses duymak için elleriyle toprağı kazımış insanlardan daha iyi anlatamaz. Hiç kimse selin nasıl bir felaket olduğunu, ona çocuklarını kurban ver-

Somut bir tek sorunun büyük bir eyleme dönüşmesi her an mümkündür. Bir semte bir otobüsün gitmemesi bile bir ayaklanmayı ateşleyebilir. Bu, bozkırı tutuşturacak bir kıvılcım olabilir.

rakmak zorunda kalan anneden daha iyi anlatamaz... Büyük şair Homeros'un İlyada adlı eserinde dediği gibi; on tane ağzımız olsa, on tane de dilimiz, hiç kısılmayacak bir sesimiz olsa, göğsümüzde tunçtan bir yüreğimiz, yine de bu yaşananları bizzat yaşayanlardan daha canlı, daha güçlü anlatabilmemiz mümkün değildir. Bunun anlatımını onlara bırakmak gerekir.

Onlar çekilmez hale gelmiş olan yaşamlarının nasıl değiştirilebileceğini, başlarına bela olmuş şu anki hükümetten, o da yetmez tüm burjuva partilerden, onlar da yetmez bu bozuk düzenin kendisinden nasıl kurtulacaklarını, üzerlerindeki "demir ökçe"yi nasıl ortadan kaldıracaklarını bilmek isteyeceklerdir. Devrim savaşında pratik önderlik ancak bu sorulara açık, net, iki anlama birden gelmeyecek cevaplar verilerek elde edilebilir.

İnsanların bilinç düzeylerinin çok düşük olduğunu, ülkelerimizde devrimci bir halk olmadığını, bir ön kabul olarak benimsemiş olan ortalama sol hareket, ezilen insanlara, onların cevabını aradıkları bu soruların cevaplarını vermek yerine, onların cevabını bildikleri soruları sormakla meşguller. Yeni sorular bulup sormakta ortalama sol hareketin üstüne yoktur. Böylece kafaları açayım derken daha büyük kafa karışıklıklarına yol açtıklarını düşünmezler bile. Devrimi salt propaganda düzeyinde ele almak ve propagandayı da insanların kafasına soru işaretlerinin çengellerini takarak yapmak, ortalama sol hareketin karakteristik özelliğidir. Bu nedenle milyonlarca insanın karşı karşıya olduğu somut sorunların devrimle somut bağlarını kurarken öncelikli olarak yapılması gereken ortalama sol anlayışın onların kafasında bıraktığı soru işaretlerinin sökülüp atılmasıdır. Bunu söylemek sanki ortalama solun yığınlar üzerinde bir etkisinin olduğunu kabul etmek olarak anlaşılabilir; ortalama solun yığınlar içinde böyle geniş bir etkiye sahip olmadığını biliyoruz; ama var ol-

muş bir ana-babadan daha iyi anlatamaz. Hiç kimse karın, tipinin nasıl bir beyaz ölüm haline geldiğini, en yakın hastane kilometrelerce uzakta olduğu için hamile eşini hastaneye yetiştiremeyen ve çocuğuyla birlikte kaybeden bir babadan daha iyi anlatamaz. Hiç kimse yoksulluğun ne demek olduğunu, doğurduğu çocuğunu hastane masraflarını ödeyemediği için orada rehin olarak bı-

dukları kadarıyla oluşturdukları bu bozucu etkiyi silmeden tam bir gelişme sağlamak zor olacaktır.

Her şeyden önce aralarında çalışma yapılan ezilen ve sömürülen yığınların yaşadıkları bütün sorunların, sıkıntıların temelinde yatan şeyin kapitalist sömürü sisteminin kendisi olduğunu onlara anlatmak ayrı ayrı gibi görünen ya da ayrı ayrı insanları etkiliyormuş gibi görünen sorunların aslında bir bütün olarak kapitalist sistemin doğrudan sonuçları olduğunu tüm çıplaklığıyla ortaya koymak gerekiyor. Ve buradan daha ileri giderek, somut olarak yaşanan her olayın en nihai ve köklü çözümünün bu üzerinde emekçilerin kanlarının lekelerini taşıyan kapitalist sistemin yıkımı ile mümkün olacağını ve bunun için bugünden bütün iktidarın emeğin olacağı ana kadar devrimci kitle eylemlerinin esas önemde olduğunu benimsetilmesi gerekiyor. Burada devrimci kitle eylemlerini başlatacak inisiyatifi gösterebilmek önemlidir. İnsanların kapitalist sistem içinde yaşadıkları ve bu sistem var olmayı sürdürdükçe hiçbir zaman çözülmeyecek olan, dahası giderek daha kronikleşen her somut sorunda onlara bugünün en somut gerçeği olan devrimci eylem yolunu göstermek ve bizzat bu yolu onlarla birlikte açmak sonuç alıcı olacaktır. Arjantin'de gelişen "sosyal patlama" sonrası burjuvazi hemen önlemler almaya girişti. Orada en somut sorun açıklıktı ve bizde de öyle. Bu nedenle birçok insan, bugün gidişatın Arjantin'de olduğu gibi "sosyal patlama"ya doğru olduğunu rahatlıkla söyleyebiliyor. Alınabilecek tüm önlemler alınsa bile "halkın coşkun akan seli"nin önünde durmaya yetecek bir güçleri olmayacaktır. Bir kez insanlar devrimci eylemin sonuç alıcı gücünü görürlerse, bunun arkasının gelmesi zor olmayacaktır. Açılan yoldan binlerce, milyonlarca işçi ve emekçi Arjantin'de de kaçınılmaz bir şekilde olacağı gibi "son tango"ya başlayacaktır. İnsanlar sıradan başlayan bir eylemin nasıl büyük bir potansiyeli harekete geçirebildiğini bir kez gördükten sonra sıçramalı gelişimi en canlı haliyle yaşayacaklardır.

Somut bir tek sorunun büyük bir eyleme dönüşmesi her an mümkündür. Bir semte bir otobüsün gitmemesi bile bir ayaklanmayı ateşleyebilir. Bu bozkırı tutuşturacak bir kıvılcım olabilir. Ancak eylemin devrimci bir eylem halinde gelişmesi büyük oranda inisiyatife bağlıdır. İnisiyatifli olmayı, kitle içinde örgütlü olmaya, örgütlü olmayı da inisiyatifli olmaya bağlamamak, biri olmadan diğersinin olamayacağını düşünmemek gerekir. İkisi birarada biri diğersini pekiştirerek gelişebilir. Yeter ki bunlar bir ev ödevinden çok emekçi halkın yaşamsal sorunlarını gerçekten çözebilecek devrimci sıçramaları getirecek bir çalışma olarak görülsün. Yeter ki bu tür yakıcı sorunların yaşandığı her an ve her yerde akışın yönünü devrimci iktidara çevirebilecek ayaklanmayı hazırlayabilecek keşfedilmemiş yetenekteki insanlar, büyük bir özgüvenle öne çıkabilsin ve onlara "haydi" diyebilsin. "Bunları isteyen iktidarı da istemelidir. İktidarı isteyen onun için dövüşmelidir". □

“Başka Bir Dünya Mümkün” Sloganı, PORTO ALEGRE ZİRVESİ ve Yol Ayrımı

Bugünlerde iki önemli buluşma gündeme damgasını vurmuş durumda: biri, daha önce İsviçre'nin Davos kentinde yapılan sermaye temsilcilerini ve devlet yöneticilerini biraraya getiren Dünya Ekonomik Forumu, diğeri ise, ilk kez geçen yıl toplanan “Başka Bir Dünya Mümkündür” sloganıyla Porto Alegre’de biraraya gelen Dünya Sosyal Forumu. Geçen yıllardan farklı olarak bu yıl Davos “ruhunu” New York’a taşıdılar. Nedenini de 11 Eylül sonrası bir “jest” olarak açıkladılar. Satır aralarında itiraf edilen gerçek ise, anti-kapitalist hareketten duyulan korku ve İsviçre'nin bu konuda güvence verememesidir. Cenova korkusu, toplantıları New York’a taşımıştır. Ardından da, anti-kapitalist güce yönelik tehditler yükselmiş, maske takıp iki kişinin yanyana yürümesi yasaklanmış, binlerce polis toplantıların yapılacağı bölgeyi abluka altına almıştır.

Davos zirvesinde biraraya gelen emperyalist sermayenin öncelikli gündemi, her zaman emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik sorunları oluştururken, bu yıl “hassas dönemlerde liderlik” başlığı altında, dünyanın nasıl yönetileceği, yani ayaklanmalar yüzyılı olan 21. yüzyılın hangi yol ve yöntemlerle kazanılacağı üzerine yapılan tartışma gündemi belirlemiştir. Tartışmanın yönü ise, 11 Eylül sonrası belirlenmek istenen ABD hegemonyasını yeniden güçlendirme arayışı doğrultusunda olmuştur.

Kapitalizmin dünya ekonomik krizi, sermayenin büyük bir bölümüne sahip olan ABD ekonomisini temellerinden sarstı. Tarihinin en büyük ekonomik durgunluğunu yaşayan ABD ekonomisi, bir dönem ba-

ğimli kapitalist ülkelerin ilhakını sonuna kadar vardırma politikasıyla, birikimleri kendi ekonomisine aktararak rahatlamaya çalışsa da, ekonomik çöküş süreci durdurulamadı. Ekonomik gücünü kaybeden ABD emperyalizmi çöküş içindedir. Hiçbir emperyalist ülke de ABD'nin yerini dolduracak ekonomik ve askeri güce sahip değildir. Yine de hegemonya arayışından asla vazgeçmeyen ABD emperyalizmi yeni bir silahlanma yarışıyla denetimden çıkan dünyayı, yeniden denetimi altına almayı hedefliyor. 11 Eylül işte tam da böyle “hassas” bir dönemde gündeme geliyor. Tam da bu noktada bir parantez açıp, bu iki toplantının gölgesinde kalan önemli bir toplantıdan söz etmek gerekiyor. Münih’te toplanan NATO’nun 38. güvenlik toplantısı... Aynı bir yazı konusu olan bu sorun üzerine, birkaç söz söylemek gerekirse; ABD’nin tek yanlı hegemonyasının nedeninin NATO üyesi ülkelerin askeri kapasitelerini geliştirmek için fazla kaynak ayırmamaları olduğu, Avrupa ülkelerinin askeri kapasitelerini artırmalarının şart olduğu, bu konuda da ABD’nin müttefiklerine yardım etmesi gerektiği şeklinde NA-

TO genel sekreteri Robertson tarafından ortaya konulan yaklaşım, tam da ABD’nin 11 Eylül sonrası başlatmak istediği silahlanma yarışının bir başka şekilde ifadesidir.

11 Eylül ABD’ye, sarsılan ekonomisini ve buna bağlı olarak kaybetmeye başladığı hegemonyasını güçlendirmek için uygun zeminleri hazırlamıştır. ABD 11

Eylül’ün yarattığı etkiyle tüm dünyayı silahlanma yarışına çekerek, çatışma, gerginlik ve savaşı dünyanın her yanına yaya-

rak, dünyanın ekonomik kaynaklarını denetimi ve sömürsü altına almak için atağa geçmiş durumdadır. Emperyalist-kapitalist sistemin dünya işçi ve emekçilerine yönelik “terörle mücadele” adı altında ilan ettiği savaştan çok önce başlayan ezilen halkların ayaklanmaları ilk hedefidir. Emperyalist-kapitalist dünya yalnızca bu noktada birleşmiştir, ama kendi aralarındaki ekonomik çıkar karşıtlıkları artık çatışma noktasına gelmiştir. ABD, tüm emperyalist dünyayı kendi ekonomik çıkarları doğrultusunda hizaya getirmek istiyor. Daha önce çerçevesi çizilmiş olan ekonomik ve siyasal anlaşmalardan tek yanlı olarak çekiliyor. Bu tek yanlı tutum emperyalist dünyadan büyük tepkilerin gelmesine neden oluyor. ABD hegemonyasına izin vermeyeceklerini yüksek sesle ifade etmekten çekinmiyorlar. Söylediğimiz gibi tek “kutsal ittifak” nedenleri dünya işçi ve emekçilerinin yükselen hareketini engellemek, yok etmek.

ABD'nin kaybettiği dünya hegemonyasını yeniden inşaa etmek istediği tarihsel bir süreçte, Davos toplantılarının ABD'ye taşınması ve “hassas dönemlerde liderlik”, yani ayaklanmalar yüzülünde emperyalist-kapitalist sistemin varlığını devam ettirebilmesinin koşullarını tartışması ve bu tartışmanın 11 Eylül sonrası yaratılan havanın belirleyiciliğinde yapılması, “hassas dönemlerde liderlik” sorununa nasıl baktıklarının göstergesidir. Hem ABD emperyalizmi, hem de dünya emperyalizmi, tarihsel olarak yitirdiği egemenliği, savaş yoluyla yeniden kazanmayı hedeflemektedir. Bu egemenliği yeniden kazanabilmek için her tür yıkımı göze almış durumdadır.

Ne var ki, tarihsel gelişmenin yasaları onların istek ve taleplerinin tersi yönde ilerliyor. Tarihin burjuva biçimi çöküş aşamasındadır; ve bu nedenle kendi karşıtı olan yeninin her alanda önünü zor yöntemleriyle kesmek istemektedir. Ama tarihsel gelişmenin yasaları eskinin çöküşünü hızlandırmakta, yeninin önünü ise açmaktadır. Seattle'dan Cenova'ya yükselen başka bir dünya arayışı, sermayenin her anlamda egemen konumunu sarsmıştır. Marx'ın Komünist Manifesto'da

ortaya koyduğu gibi; “toplumu devrimcileştiren düşüncelerden söz edildiğinde, eski toplumun içerisinde yeni toplum öğelerinin yaratılmış olduğundan ve eski düşüncelerdeki çözümlenin, eski yaşam koşullarındaki çözümlüyle atbaşı gittiğinden başka bir şey ifade edilmiş olmaz”. Bu anlamda, insanlığın yaşam koşullarını kapitalizmin bakış açısından farklı bir biçimde ele alışı, her anlamda devrimci düşüncenin öne çıkışı, kapitalist sistemin çöküş dinamiğinin bir sonucudur.

Daha önce Davos zirvesini protesto etmek için sokakları dolduran kapitalizm karşıtları, hareketin ve sokağın ayrıştırıcı etkisiyle parçalanmış ve kitlesel gücün bir bölümü Brezilya'nın Porto Alegre kentinde düzenlenen Dünya Sosyal Forumu'nu örgütlemiştir. Bizler de sonuç bildirgesinde “Başka bir dünya mümkündür” diyen, kendini anti-kapitalist nitelikte ortaya koyan toplantıları izlemiş ve şu değerlendirmeyi yapmıştık:

“ ‘Başka bir dünya mümkündür; bu da sosyalizmdir’ anlayışıyla Porto Alegre’de biraraya gelen güçler, sokağın, kitlesel eylemin önemli bir kesimini zirvenin yapıldığı yerden çok uzakta salonlara taşımakla ilk büyük hatasını gerçekleştirmiştir. Elbette tartışmak, geleceğin programını çıkarmak önemlidir. Ama forumun amacının bu olmadığı, sonuç bildirgesinde ortak bir programın dahi çıkarılamamış olmasından anlaşılmaktadır. Davos'ta biraraya gelen tekelci sermaye grupları, yeni saldırı ve yıkım programlarında anlaşarak, ilhak sürecini devam ettirme kararlılığıyla toplantılarını sonlandırmışlardır. ‘Başka bir dünya mümkündür’ özlü, kendini kapitalizmin yıkılma zorunluluğunda ifade et-

mediği takdirde güzel ama boş bir slogan olmaktan öteye gitecektir”.

Bu yıl ikincisi düzenlenen Porto Alegre toplantılarının başında kapitalizm karşıtlığının yalnızca onu “insanileştirme” temelinde ele alındığını söyleyerek toplantıları boykot kararı alan bir grubun varlığı, “başka bir dünya mümkündür” arayışının olması gereken doğal bir sonucudur. Aynı zamanda da sı-

nın mücadelesinin gelişimi açısından sevindirici bir olaydır. Zirve sonucunda da alınan kararlara bakıldığında boykotçuların haklı olduğu ortadadır. Ekonomik küreselleşmenin dizginlenmesinden, kapitalizmin kontrol edilmesinden söz eden oluşum, 11 Eylül sonrası yaşanan gelişmelerle ilgili ortak bir sonuca dahi varamamıştır.

Oysa ki, hem Porto Alegre sokaklarını dolduran, hem de New York'ta, 11 Eylül sonrası yaratılan teröre rağmen biraraya gelen anti-kapitalist güç, özlem ve taleplerinin ifadesi olan sloganlarında yeni bir dünyanın nasıl mümkün olacağını net bir şekilde ifade etmiştir. Porto Alegre bu bilinç düzeyinin gerisinde kalmıştır.

Porto Alegre'de düzenlenen Dünya Sosyal Forumu, kapitalizmin yıkıma uğrattığı işçi ve emekçilerin yaşamsal önemdeki özlem ve taleplerinin yarattığı bilincin çok gerisinde bir

kaldırmaktadır. Her zamankinden daha da uygundur koşullar.

Kapitalizm altında insanlık gelişmesinin sonuna gelmiştir. Artık yıkım üreten, kendi tarihsel zorunluluğunu tamamlamış bir toplumsal düzenin son saatinde olduğumuz anlaşılacak zorunda. Zaten bu gerçekliğin yarattığı bilincin sonucu değil mi başka bir dünya arayışı ve bunun mümkün olduğu... Öyleyse, sorun kapitalizmin dizginlenmesi, insanileştirilmesi değil, sokaktaki insanın ortaya koyduğu gibi kapitalizme son verilmesidir. Ayrıca bu yıl geçen yıllardan daha ilerde bir bilinç söz konusudur sokaktaki işçi ve emekçilerde... Geçen yıl, "başka bir dünya mümkündür" diye kendini ifade eden bilinç, bu yıl kendini "bu dünyayı yaratacağız" kararlılığında ortaya koymaktadır. Bu dünyayı yaratmaktan bahseden bilinçle, kapitalizmi dizginlemekten söz eden bilinç kendini farklı pratikler içinde bulmak zorunda kalacaktır. Şimdiden durum budur.

Brezilya'nın Porto Alegre kentinde toplanan emekçiler Davos'cu zenginleri protesto etti

Başka bir dünya istiyoruz

düneyi yansıtmaktadır. Dünya ekonomik krizinin yarattığı nesnel gerçeklik ve kapitalizmin çürüme ve yok oluş dinamiği, yıkımı, açlığı, sefaleti derinleştirip daha da yaygınlaştırmak zorundayken, sermayenin bu gerçeklik dışında bir politika üretme, kendini yenileme koşulları ortadan kalkmışken, başka bir dünya arayışında olduğunu söyleyen Dünya Sosyal Forumu'nun sonuç bildirgesinde kapitalizmin kontrol altında tutulmasından söz edilmesi, bunun yanında kapitalizmin yarattığı yıkımları yaşamında derinden hisseden, bu yıkımın sonuçlarının kendisini, her gün daha büyük acıların içine sürüklediğini gören, sonunda da yaşamının tamamen elinden alınacağını bilen, bu nedenle de sokakları dolduran binlerin "Kapitalizme Son" haykırışı bilinç düzeyindeki bu kopuşun göstergesidir.

Ekonomik küreselleşmenin dizginlenebileceğini söylemek, sermayenin tarihsel eğilimi olan yoğunlaşma ve merkezileşme yönündeki hareketinin zorunlu yasalarını yok saymak demektir. Sorun, üretimin bugün ulaştığı toplumsal niteliğiyle, üretimin sonuçlarının çok küçük bir azınlık tarafından özel mülk edinilmesi arasındaki çelişkiyi ortadan

Porto Alegre'deki Dünya Sosyal Forumu, 11 Eylül'den sonra, dünya proletaryasına, ezilen halklara ve anti-kapitalist harekete karşı açıktan ilan edilen savaşa ve Afganistan saldırısına karşı net tavır konusunda anlaşamamıştır. Yalnızca "terörle mücadelenin yolu savaş değildir" açıklamasını yapabilmiştir.

Oysa sokaktaki binler "Amerikan komandoları, Kolombiya'dan, Irak'tan, Filipinler'den, Japonya'dan, Kore'den çıkın" diyerek, "Savaşa Son" diye haykırıştır.

En önemlisi de II. İntifada sonrasında daha da artan Filistin halkına yönelik ABD destekli ve İsrail eliyle yürütülen yok etme savaşına karşı, "hepimiz Filistinliyiz" haykırışıdır. Porto Alegre, ne Filistin intifadasını, ne de Arjantin intifadasını gündemine almıştır. Oysa ki, hem Porto Alegre'yi dolduran binlerce insanı, hem de New York sokaklarındaki insanları biraraya getiren güç, karşılarında duran birikmiş sorunları aşabilmek için birbirlerine duydukları ihtiyaçtır. Yani Enternasyonalizmdir.

Her zaman olduğu gibi, bugün de enternasyonalizm proletaryanın ve dünya halklarının en etkin silahıdır.

Bu silah yakında maddi güce dönüşecektir. □

DEPREM ve ÖLÜ SOYUCULARI

3 Şubat 2002 Pazar günü, Afyon-Bolvadin merkezli, 6 şiddetinde bir deprem oldu. 42 kişi öldü, yüzlerce kişi yaralandı. Ev ve işyerleri yıkıldı. Bir çok ilçeye yardım ulaşmadı. Seyyar hastanenin kendisi gelmesine rağmen Ankara'dan onay gelmediği için, önce kapısı kilitli tutuldu, daha sonra jeneratörü çalışmadı. İnsanların barınma, yiyecek, giyecek, yatacak sorunu çözülemedi. Acılar, çılgınlıklar, kin ve öfke düştü insanların yüreğine.

17 Ağustos depreminde olduğu gibi, Zonguldak maden işçileri yardıma gitmeye hazır olduklarını bildirdiler. Karşılıksız emekçi yüreğinin saflığı, paylaşma bilinciyle.

Bir de en küçüğünden en büyüğüne ölü soyucuları vardı, acıların üzerine çöreklenen.

Çadır satıcıları meydana bir masa kurup, paraları olmaya senet imzalatarak çadır satıyorlardı, kapitalizm zedelere.

Türkiye Hazır Beton Birliği (THBB) 9 Şubat'ta basına yaptığı açıklamada: "*Yapı Denetim Yasasının Afyon, Uşak, Erzinca gibi 1. dereceden deprem bölgesi olan illeri kapsamadığını, kapsamın genişletilmesi için yapılan uyarıların da dikkate alınmadığını, kamu binalarını Bayındırlık ve İşkan Bakanlığının denetlediğini, bunlarda elle karıştırılarak hazırlanan betonların kullanımının yasak olduğunu, ancak Afyon depreminin bunun aksini gösterdiğini*" söylemiştir. Evet biriketten yapılan özensiz köy evlerine ve elle karıştırılan beto-

Deprem sigortası olmayana konut yok

na göre, hazır beton malzemeden çalınmadığında! daha dayanıklıdır. Ama 17 Ağustos depreminde hazır beton kullanılan binalar ne durumdaydı(!) Pazarlarının genişlemesi için başvurulmuş ama henüz yasa çıkmamış. Fırsat bu fırsat biraz daha uğraşın yakında o da çıkar. Evlerini zar zor

sefalet içinde kendilerinin yığıldığı insanlar da dışarda kalanlar kervanına katılır. Kapitalizm koşullarında hazır beton vs. parası bulunmadığından, ev yapamayacağı için. Ama belkide ücretsiz diyeceklerdir hazır betona Bolvadin ve çevresinde, haklarını yemeyelim.

Şimdi ölü soyucularının en büyüğüne gelebiliriz. 17 Ağustos depreminden sonra yaşananlar, halka devletin kan emici yüzünü çok net bir şekilde gösterdi. Alacağı için şahin gibi yırtıcı olan devlet, sıra görevlerini yerine getirmeye gelince küçük bir serçe oluverdi. Depremin yarattığı yıkımın tüm öfkesi devlete yöneldi. Kendisini Veli Göçer gibi birkaç müteahhiti tutuklatırıp cezaevine göndererek ve bunun gibi manevralarla kurtarmaya çalıştı. Fakat

nafileydi hepsi. Hazırlıksız yakalananlar. Tüm bu yaşananlardan müthiş bir korkuya kapıldılar. MİT'i, Kriz Masaları, polisi, sivil faşistleri, askerleri deprem bölgesine yığarak önlem almak zorunda kaldılar. 17 Ağustos depremi halkın bilincinde köklü bir sıçrama yarattı. Bunu engelleye-

mediler. Fakat yaşananlardan ders çıkardılar. Depremden hemen sonra ZORUNLU DEPREM SİGORTASI'nı gündeme

getirdiler. Afyon depreminde ise burjuva medya ağız birliği etmişçesine bağırırmaya başladı: “Sigorta yaptırmayanlara yardım yapılmamak”, “Sigorta yaptırdıysanız sorun yaşamayacaksınız.” Böylece bir taraftan kapitalizm zedeleri suçlu göstermeye ve kendini aklatmaya çalışırken, diğer taraftan da aç, sefil sokakta kalma korkusunu kullanarak müthiş bir soygun yapacaklar. Şimdiden İstanbul depremine hazırlıklı olalım demeye başladılar. Bunun anlamı zaten sefalet içinde yaşayan yığınlardan son kuruşlarını soyabilmek. Tab

i ki evdeki hesabın çarşıya uymayacağı şimdiden belli. Kendi yaptıkları röportajlarda, uysal bir esnaf, “zorunlu deprem sigortasını biliyorduk ama paramız olmadığından yaptıramadık.” derken; sokaktan geçen bir kadın ise “zaten bir sürü vergi kesiyor devlet. Benden daha bir kuruluş alamazlar.” diye bağırıyordu.

Siyasal rant için gidenleri fazlaca anlatmaya gerek yok. Cumhurbaşkanı'nın yolu kesildi. İnsanlar “açız” diye bağırıyorlardı. Faşist kafatasçı Bahçeli ise, ziyaret için gittiğinde fazla ilerici bir bölge olmamasına rağmen, yuhalandı. Böyle olmasına rağmen kan emici devlet Afyon depremini araç olarak kullanarak meclisten zorunlu deprem sigortası yasasını çıkardı. Ne kopartırsam kardır mantığıyla...

Olayın fotoğrafını çektiğimizde karşımıza çıkan tablo: büyük bir acı yaşanmış, ölen, yaralanan, göçük altında kalan insanlar ve onların üzerlerine çöken, tepesinde dolanan parça koptuğu için çırpınan akbabalar yığını...

Aynı manzarayı dünyanın her yerinde görüyoruz. ABD ta-

rafından Irak'a bir saldırı planlanıyor. Bütün akbabalar oturmuş ne kadar kazanım elde ederiz?, aktif katılım mı?, kaç asker

gönderirsek kaç para alırız? Öldürülecek olanı soyma, parça kapma yarışı içerisindedir. En iğrenç şekliyle ise ülkelerimizde yaşamaktayız bu kokuşmuşluğu, çürümüşlüğü. Bir taraftan işçi-emekçileri sömürerek, açlık ve sefalette, dayanaksız konutlarda yaşamaya, tıka basa dolu araçlarda yüksek ücretlerle ulaşımaya zorlamaya, sağlık hizmetlerini özelleştirerek tedavi ola-

mamaya mahkum etmeye çalışıyor, diğer taraftan da bunların sonucunda yaşanan olumsuzluklar, acılar üzerinden pay kapma savaşımı içerisinde. İşte kapitalizmin ülkelerimiz ve dünya halklarına faturası bunlardır. Hepsi kapitalizmin, özel mülkiyetin, kar hırsının sonuçlarıdır. Deprem sosyalist ülkelerde de yaşanıyor. Fakat evler dayanıklı, herkese konut, ücretsiz ulaşım, ücretsiz sağlık hizmetleri verildiğinden, yaralar çok derin olmuyor ve çok çabuk sarılıyor. Kapitalizmin bütün olumsuzluklarından kurtulmanın yolu; halkın ayaklanıp, kan emici, işbirlikçi tekeli sermayenin egemenliğini paramparça edip, Geçici Dev-

rim Hükümetini kurup, kesintisiz olarak sosyalizme yönelmekle mümkündür. Bunu gerçekleştirecek enerji her geçen gün hızla birikmektedir. Bu gelişen “depremin” altında hal-

kımız değil işbirlikçi-tekeli sermaye kalacak, tarihin çöplüğüne gömülecektir.

**KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR KAPİTALİZMI ÖLDÜRÜN!
KURTULUŞ DEVRİMDE SOSYALİZMDE!**

Deprem sosyalist ülkelerde de yaşanıyor. Fakat evler dayanıklı, herkese konut, ücretsiz ulaşım, ücretsiz sağlık hizmetleri verildiğinden, yaralar çok derin olmuyor ve çok çabuk sarılıyor.

**Deprem vurdu
aymazlık öldürdü**

Afyon-Bolvadin'de meydana gelen 6 şiddetindeki depremde 42 kişi öldü, 150'den fazla kişi yaralandı, binlerce kişi evsiz kaldı.

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Yüzlerce gündür aynı başlıkla, hiç yılmadan yürüyor, zafere olan inançlı yürekler yazılıyor. Devrimci tutsakların; yüzlerce gündür, kendilerinin ve tüm işçi, emekçi halkların gerçek özgürlüğü uğruna yaşamlarını feda ettikleri bir eylem... mevsimlerdir devam eden bir eylem... Her gün, her saat, her an eriyen bedenleriyle yaratılan destan; her gün onlarca devrimci tutsak tarafından yeniden ve yeniden yazılıyor. Dünya devrim tarihinde eşine az rastlanır bu kahramanlık destanı tüm işçi ve emekçilerin gözleri önünde yazılıyor. Bu savaş, yeni başlamadı... Ölümsüzleşen onlarcasından öncesi de vardı, onlardan sonrası da olacaktır. Sonrası ne mi? Sonrası proletaryanın iktidarıyla sonuçlanacak olan ZAFER günü... Bir gün bile zafere olan inançlarından bir şey kaybetmediler, uğruna ölümlere yattıkları işçi ve emekçi halklara ve onların devrim kavgasına, yoldaşlarına duydukları sonsuz güvenden bir şey kaybetmediler. "Mutlaka Görüşeceğiz", "Sizsiz Bir Yaşamı Asla Kabul Etmeyeceğim", "Devrim İçin", "Zafer İçin", "Ölerek ya da Yaşayarak Biz Kazanacağız", "KAZANACAK GİZ" dediler... Ve bir gün mutlaka KAZANACAKLARına olan inançlarıyla güneşe uğurlandılar...

O destan sürüyor hala... Onlarca devrimci tutsak, zindanlarda ve hastanelerde eylemlerine devam ediyorlar. Ölüm Orucu Sürüyor...

✌ Tahliye edildikten sonra dışarıda Ölüm Orucu'na devam eden **Fikret Lüle**'nin İzmir'de bulunduğu, bacaklarında yoğun ağrılar bulunduğu, uykusuzluk çektiği, aşırı sinirlilik ve kimi zaman unutkanlık belirtileri gösterdiği, Gazi Mahallesi'ndeki evinde Ölüm Orucu eylemine devam eden **Deniz Bakır**'ın durumunun iyi olduğu,

✌ Kandıra Zindanında bulunan MLKP davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçılarından **Erkan Tepeli**'nin iki defa bacaklarından kısmi felç geçirdiği, bacaklarında uyuşma olduğu, yürümede zorlandığı, tansiyonunun dengesiz ve sıvı alımında da azalma olduğu, 6 Şubat 2002

tarihinde Bayrampaşa Hastanesi'ne kaldırıldığı, **Serdar Güzel**'in kollarında uyuşma, koltuk atklarında ve belinde aşırı ağrılarının olduğu, boynunu uzun süre dik tutamadığı, şu an İzmit Devlet Hastanesi'nde bulunduğu,

✌ Kandıra Zindanında bulunan TKEP/Leninist davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçısı **Ergül Çiçekler**'in bilincinin kapanıp açıldığı, müdahale edilmediği, bazı zamanlarda görüşüne gelen ailesini tanıyamadığı, kaldırdığı İzmit Devlet Hastanesi'nde psikologların "Ölüm Orucunu bırak" şeklinde baskı yaptıkları, Ergül Çiçekler'in bu durumu protesto etmek için B1 vitamini alımını kestiği, rahatsızlıklarının artması üzerine psikologların baskıdan vazgeçtiği ve bunun üzerine Ergül Çiçekler'in B1 alımına tekrar başladığı,

✌ Sincan Zindanında bulunan TKP(ML) 6. ekip Ölüm Orucu savaşçısı **Özgür Saltık**'ın durumunun kötüleşmesi üzerine Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırıldığı,

✌ Kırıklar Zindanından Yeşilyurt Devlet Hastanesi'ne kaldırılan MLKP davası Ölüm Orucu savaşçılarından **Cebrail Gündoğdu**'nun midesinde, ayaklarında ve bacaklarında ağrılarının olduğu, günde 7-7,5 litre su alabildiği; aynı şekilde **Kazım Özer**'in de ayak ve bacaklarında ağrılarının olduğu, **Tuncay Yıldırım**'ın 45 kiloya kadar düştüğü, günde 7 litre sıvı alabildiği, ayaklarında ağrılarının olduğu, bu ağrılardan dolayı uyuyamadığı;

✌ Tahliye olan TKP(ML) davası tutsaklarının Alibeyköy'de bulunan (şu an ara verdikleri) Ölüm Orucu evine düzenlenen saldırı sonrası gözaltına alınarak tutuklanan **Yeter Güzel** ile dışarıdan Ölüm Orucu eylemine katılan **Murat Şahin**'in Bayrampaşa Hastanesi'nde buldukları, Yeter Güzel'in denge sorunu yaşadığı, bitkin olduğu ve başının ağrıdığı, Murat Şahin'in ishal olduğu, başının ağrıdığı, gözlerinde ağrılarının bulunduğu, öğrenilmiştir.□

ATEŞ GÜLLERİ

*Suya küsermiş çiçek,
güneş yasak olanda.
Kuruturmuş kendini
kökünden yolunanda.
He gülüm,
Böyle bir seveda açar,
Böyle direnç kokarmış
zulmün zindanlarında...
Karşıtların birliğinin,
Şarta bağlı olduğu bir şafaktı;
Gecenin ip çekilen vakti,
Göz gözü görmez bir
gaz ve dumandan altında,
Yürekerin zaferi
tasavvur ettiği an...
Korkunun ifadesi,
zulmün dayanağıydı;
Beslediği itleri,
Ve namussuz tabiileri ile birlikte,
Rengarenk çiçeklerini,
cesur kardelenleri,
Efendileri için
demet demet koparıp,
Kan ve barut içinde sunarken,
aktarılan her yalan...
De zalım! Yiğitliğini bunca mı?
Kurşunlar savrulurken
çiçeklerin üstüne,
Daha önce gördün mü,
sıklıkla bir yumruğu kül olmuş
bir bedende?
Tek cüretin gelmekse
yakmakla üzerime,
Körükle gideceğimden
şüphelen olmasın sakın,
bu yangına benimde...
Hadî!
Yak, yak bir daha, ölümün
soğuk kanlı mahlukul!
Yak, baharın düşmanı!
Ateş güllerimle yangın olduğumda
sarayının çevresine,
Kendi kendini zehirlemek için,
Kuyruğunu bile kaldıracak
gücü bulamayacaksın
çürümüş bedeninde...
Ve o zaman,
Yıkıntılar arasında doğarken
her yeni gün,
Kahkahayla sarılırken
umudun toprağına her bir gül,
Ne güneşe hasret, ne toprağı kurak,
Renk renk çiçeklerin açtığı,
dostça kucaklaştığı
Koca bir bahçe sunacaklar
en güzel yarımlara,
Tarih, şahit olacak!*

* Bir işçinin Ölüm Orucu savaşçıları için yazdığı bir şiir/İZMİR

Devrimci Proletaryanın “ANADİLDE EĞİTİM” KAMPANYASINA TAVRI NE OLMALIDIR?

Az sayıda üniversite öğrencisinin “anadilde eğitim” için kendi okullarına dilekçeyle başvurularıyla başlayan “anadilde eğitim” kampanyası kısa sürede yayıldı ve Türkiye’nin gündemine oturdu. Pek çok ilde ve üniversitede öğrenciler, kendi anadillerinde eğitim için “anayasal” bir hakkı kullanarak, dilekçeyle başvurdular. Bu şekilde, yani “anayasal” bir hakkın kullanılması yoluyla, Kürtçe dili üzerindeki yasağın kaldırılması çabasına girildi. Bunun örgütlü bir kampanya olduğundan sermaye sınıfının ve onun politik zor aygıtının şüphesi yoktu. Onun için, Kürtçe üzerindeki yasağın “anayasal” bir hakkın kullanılması yoluyla kaldırılması girişimine sermaye sınıfı yanıt vermekte gecikmedi. Polis; coplarıyla, mahkemeler; tutuklama kararlarıyla devreye girdiler. “Anayasal” haklarını kullananlar önce kıyasıya coplandılar, ardından çıkarıldıkları mahkemeler tarafından tutuklandılar. Arkasından Emniyet Müdürü’nden, İçişleri Bakanı’na; Başbakan’dan MGK’ya kadar sistemin tüm etkili ve temel kurumlarından peşpeşe açıklamalar gelmeye başladı. Anayasal bir hakkın kötüye kullanılmasına izin verilmeyecek, Kürtçe eğitim üzerindeki yasak kaldırılmayacaktı.

UKH (Ulusal Kurtuluş Hareketi)’nin “anayasal hak” kullanma yoluyla hareket etme manevrasına, sermaye sınıfı, “anayasal hak”ın her yerde ve her zaman kullanılamayacağını pek de kibar olmayan bir yöntemle hatırlattı. Önemli toplumsal sorunlar, güç yoluyla ve güce göre çözümlenebilirdi; “hukuk”a dayanarak değil. Böylece, bu çıkış, tepki ve politikasıyla, sermaye sınıfı önemli toplumsal sorunların çözümünde “parla-

menter ahmaklık”ın yeri olmadığını polis copunun ten üzerindeki acısı ve demir parmaklıkların soğuk yüzüyle hatırlatmış oldu. “Anadilde eğitim” istemine yanıt tam bir teslimiyet çağrısı oldu. Anayasanın, Marks’ın dediği gibi, kuşatılanları değil, kuşatanları koruyan bir kale olduğunu “parlamentar ahmaklık”tan muzdarip dar kafalılar daha nasıl ve ne zaman anlayacaklar, ya da anlayacaklar mı, anlamayacaklar mı, bilemiyoruz. Özgürlüğü için çok büyük özverilere katlanan, çok büyük mücadeleler veren bir halk, kendi içinden çıkan bu “parlamentar ahmaklık”ın cezasını daha ne kadar çekecek?

Sınıf bilinçli öncü işçi ve devrimci proletarya bu sorun karşısında nasıl bir yol izlemeli? Kimilerinin dediği ve yaptığı gibi, istemin içeriğine bakmaksızın, sadece onu ileri sürenleri dikkate alarak desteklemek mi gerekiyor? Ya da, doğrudan karşı çıkıp karşısında mı durmak gerekir? “Anadilde eğitim hakkının” demokratik bir istem olduğu kuşkusuzdur. Fakat bu, bu istem için yürütülen kampanyayı desteklemek ya da içinde yer almak

için yeterli midir? Bu ve benzeri sorulara yanıt verebilmek için bu istemin hangi koşullarda, hangi gelişmelerin sonucu ve hangi amaçlarla ileri sürüldü-

günü incelemek gerekir. Çünkü, tek doğru, bilimsel düşünce yöntemi olan diyalektik materyalizme göre, bir sorunu ortaya çıkaran koşullar ele alınmadan, o sorunun çözümü için peşin hükümlerle ya da formüllerle hareket etmek doğru değildir.

Bir kampanya ile gündeme getirilen “anadilde eğitim hakkı”nın aslında UKH’nin son üç yıldır içine girdiği açık uzlaşma ve teslimiyet politikasının yeni bir ürünü olduğunu, bu is-

Reformistler, reformları elde ede ede iktidar yolunun açılacağını, iktidara böyle ulaşılacağını ileri sürerler -tıpkı bugün UKH'nin ulusal özgürlüğün böyle elde edileceğini ileri sürmesi gibi. Devrimci sınıf partisi ise iktidar mücadelesini her şeyin önüne koyar ve reformlar uğruna mücadeleyi bu mücadeleye tabi kılar- en başa "Bütün İktidar Emeğin Olacak" hedefini/şiarını aldıktan sonra kendi kaderini tayin hakkı ve "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" şiarını onun arkasına yerleştirmesi gibi. Devrimci sınıf partisi, iktidar uğruna mücadele geliştikçe reformların, yani demokratik istemlerin bu mücadelenin yan ürünü olarak gerçekleşeceğini kabul eder.

temin, bu politikanın ortaya çıkardığı koşullardan dolayı ileri sürüldüğünü biliyoruz. UKH, terkettiği devrimci savaş çizgisinin ortaya çıkardığı boşluğu bu tür demokratik istemleri, reform istemlerini öne sürerek doldurmaya çalışıyor. Başka bir ifadeyle, bu ve benzeri istemler son üç yıldır iyice belirginleşen reformist çizginin bir sonucu olarak gündeme getirilmektedirler. Sermaye sınıfıyla ve onun politik zor kurumlarıyla uzlaşma, onlara teslim olma çizgisine kayan UKH, kendisinin uzaklaşması gibi, bütün bir halkı da devrim hedefinden, kendi kaderini tayin hakkını elde etme hedefinden uzaklaştırmaya çalışmaktadır.

"Anadilde eğitim" hakkının demokratik bir istem olduğu doğrudur. Hatta, öyle ki, ulusal sorunla karşı karşıya olan bütün devrimci komünist partilerin programında yer alır. Fakat, istemin salt demokratik içeriği, onun desteklenmesi için yeterli bir neden midir? Daha doğrusu, sadece istemin demokratik niteliğine bakarak, şimdi yürütülmekte olan kampanyayı desteklemek mi gerekir? Kuşkusuz bu soruya "evet" yanıtı vermek mümkün değildir. Çünkü biliyoruz ki, tek başına ele alındığında, en demokratik istem dahi -buna demokratik cumhuriyet dahil- sermayenin elinde emekçi kitlelerin aldatılmasında bir araca dönüşür. Tam da bu nedenle, demokratik istemler, tek başlarına ve iktidar mücadelesinden ayrı bir şekilde ele alınmalıdır. Aksine, bütün demokratik istemler -dileyen bunlara reformlar da diyebilir- bütünlük içinde ve iktidar mücadelesine

tabi kılınarak ele alınmalıdır. İktidar mücadelesine bağlanmayan, bu mücadeleye tabi kılınmadan ele alınan istisnasız bütün demokratik istemler, sermaye egemenliği koşullarında kitleleri aldatmanın aracına dönüşürler ve onları bu şekilde ele alan devrimci bir partiyi reformizm zeminine kaçınılmaz biçimde kaydırırlar. Reform istemlerinin iktidar mücadelesine tabi kılınması demek, bunların iktidar mücadelesinin yanında tali şekilde ele alınması, iktidar mücadelesinin bunların tümünün önüne koyulması demektir.

Türkiye'nin sınıf mücadelelerinin yakın tarihinde, reform istemlerinin tek başlarına ele alındıkları durumlarda, bunların sermayenin elinde kitleleri aldatmanın aracına nasıl dönüştüklerine dair sayısız örnek vardır. 1990'lı yılların başında Türk Ceza Kanunu (TCK)'nin 141-142. maddelerinin dönemin hükümeti tarafından kaldırılması işte böyle bir örnekti. Bu maddelerin kaldırılması için reformist örgüt ve partiler tarafından yıllarca sürdürülen kampanya sonucunda, sermaye sınıfı, bir devrim havasıyla, demokratikleşme, liberalleşme, özgürlükleri genişletme demagojisi eşliğinde bunları kaldırdı ve sessizce, bu maddelere rahmet okutan Terörle Mücadele Yasası (TMY)'ni TCK'na yerleştirdi. O zamanlar, 141-142. maddelerin kaldırılmasının sarhoşluğuna kapılanlar onların yerine getirilen yasanın ne denli ağır olduğunun farkına bile varamadılar. Bu, reform istemlerinin, iktidar mücadelesinden ayrı, başlı başına mücadele hedefleri olarak ele alındıklarında, bunların, sermayenin elinde kitleleri aldatmanın, uyuşturmanın bir aracına nasıl dönüşeceklerinin güzel bir örneği idi.

Bir devrimciyi bir reformistten; devrimci bir partiyi sosyal-reformist bir partiden ayıran nedir? Reformlar uğruna mücadele etmek mi? Birincilerin reformlar için mücadeleyi reddetmeleri, ikincilerin bunu kabul ediyor olmaları mı? Hayır, devrimci bir parti de reformlar uğruna mücadele eder, etmelidir. Ama, bu konuda, devrimci bir parti ile sosyal-reformist bir parti arasındaki fark şudur ki; ikinciler, yani sosyal-reformist partiler, -demokratik istemler- uğruna mücadeleyi başlı başına bir amaç haline getirir, onları öne alır ve iktidar mücadelesini tümünden reddetmeseler bile bilinmez bir geleceğe ertelerlerken, birinciler, yani devrimci partiler, tam tersini yaparlar. Reformistler, reformları elde ede ede iktidar yolunun açılacağını, iktidara böyle ulaşılacağını ileri sürerler -tıpkı bugün UKH'nin ulusal özgürlüğün böyle elde edileceğini ileri sürmesi gibi. Devrimci sınıf partisi ise iktidar mücadelesini her şeyin önüne koyar ve reformlar uğruna mücadeleyi bu mücadeleye tabi kılar- en başa "Bütün İktidar Emeğin Olacak" hedefini/şiarını aldıktan sonra kendi kaderini tayin hakkı ve "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" şiarını onun arkasına yerleştirmesi gibi. Devrimci sınıf partisi, iktidar uğruna mücadele geliştikçe reformların, yani demokratik istemlerin bu mücadelenin yan ürünü olarak gerçekleşeceğini kabul eder. Tam da bu nedenle, herhangi bir demokratik istem için ayrı bir kampanya yürütmez, yürütülen bir kampanyaya destek vermez. Aradaki fark yerle gök gibidir.

Şimdi, Türkiye'nin yakın tarihine bu gözle bakarak bugün yürütülen "Anadilde eğitim" kampanyasının ne anlama geldi-

ğini daha iyi görebiliriz. Yakın tarihe şöyle bir göz attığımızda şunu görürüz: 12-13 yıl önce, iktidar ve özgürlük hakkı uğruna yürütülen mücadelenin gücü ve şiddeti sonucu, pek çok demokratik istem - buna anadilde yayın dahil - fiilen gerçekleşmişti. Yani, demokratik istemlerin bir kısmı, o mücadelenin yan ürünü olarak gerçekleşmiştir. Kimse kimsenin ne konuştuğu ne de yayın yaptığı dile karışabiliyordu. Ne var ki, özellikle son yıllarda UKH'nin mücadele hedeflerinde ve biçimlerinde nasıl bir değişikliğe gittiğini biliyoruz. İktidar, özgürlük hakkı bir tarafa itildi ve uzlaşma, teslimiyet yoluyla reformlar uğruna mücadele başa alındı. Sonrasını biliyoruz: özgürlük savaşının büyük baskısından önemli ölçüde kurtulan sermaye sınıfı ve onun politik zor kurumları mücadelenin yan ürünü olarak fiilen gerçekleşmiş "reformlar"ı hızla ortadan kaldırmaya başladılar. Dün "Kürt realitesini tanıyoruz" diye demec verenler, bugün "teslim olun" çağrısı yapıyorlar.

Yakın geçmişimizde olup-bitenlerin gerçek anlamını bu şekilde özetledikten sonra, şimdi somut örneğimize dönebiliriz. "Anadilde eğitim" kampanyasının iktidar ve özgürlük mücadelesini terk etmiş -ya da en azından bilinmez bir geleceğe ertelemiş- bir hareket tarafından, üstelik terk ettiği şeyin yerine koymaya çalıştığı bir hedef olarak gündeme getirildiğini biliyoruz. Yani, burada daha vahim bir durumla karşı karşıyayız. Çünkü bütün bir halkı şimdi aldatmaya çalışan, sermaye sınıfından önce bizzat UKH'nin kendisidir. İktidar ve özgürlük mücadelesinden vazgeçirilmeye çalışılan bir halk şimdi, kendi kaderini tayin hakkı karşılığında "anadilde eğitim" gibi bir tas çorbaya razı edilmek isteniyor. Hem de kim tarafından: sermaye sınıfı tarafından değil, o halkın kurtarıcıları rolündekiler tarafından. O halka söylemek istedikleri şudur: Özgürlüğünden, kendi kaderini tayin hakkından -en azından şimdilik- vazgeç, "anadilde eğitim" hakkına razı ol. Zaten bu tür hakları elde ede ede sonunda özgürlüğünü de kazanacaksın. Bir halkı böyle aldatmaya, bir tas çorbaya özgürlük hakkını satmaya, bu şekilde razı etmeye çalışıyorlar. Sermaye sınıfının, politik zor kurumlarını harekete geçirerek şimdiki kampanyaya yanıtı vermiş olması, bu gerçeği zerre kadar değiştirmiyor.

"Anadilde eğitim" isteminin başa alınması ve iktidar sorunuyla birlikte kendi kaderini tayin hakkının bilinmez bir geleceğe ertelenmesi tam da böyle bir satış anlamına gelir. Dahası var. Sermaye sınıfı egemenliği altındaki bir ulusun bir başka ulusu ilhakı koşullarında anadilde eğitim ve hatta "kültürel özerklik" o ilhakı pekiştirmekten, sağlamlaştırmaktan, başka bir işe yaramaz. Bir ulusun bir başka ulus tarafından ilhakının sür-

"Anadilde eğitim" isteminin başa alınması ve iktidar sorunuyla birlikte kendi kaderini tayin hakkının bilinmez bir geleceğe ertelenmesi tam da böyle bir satış anlamına gelir. Dahası var. Sermaye sınıfı egemenliği altındaki bir ulusun bir başka ulusu ilhakı koşullarında anadilde eğitim ve hatta "kültürel özerklik" o ilhakı pekiştirmekten, sağlamlaştırmaktan, başka bir işe yaramaz.

düğü ve bunun sermaye egemenliği altında gerçekleştiği koşullarda "kültürel özerklik", sermaye sınıfının egemenliğini, ilhakı sağlamlaştırır ve daha bir güvenceli kılar. "Kültürel özerklik"ten -ki bu "anadilde eğitim" hakkından çok daha geniş - tam özgürlüğe ulaşılacağı; oradan yola çıkarak özgürlük hedefine ulaşacağını kim vaaz ederse, o, bütün bir halkı aldatmaya çalışıyor demektir. "Kültürel özerklik"ten yola çıkarak özgürlüğe ulaşılmaz ama köleliğin, ulusal ezilmişliğin, sömürünün daha güvenli koşullarda devamı noktasına çıkılır.

Şimdi bütün bu söylenenlerden sınıf bilinçli bir işçinin, bir devrimcinin "anadilde eğitim" istemine ilkesel olarak, tümünden

karşı çıkması gerektiği sonucu mu çıkar? Hayır, bu sonuç çıkmaz. Aksine, bunun, proletaryanın devrimci sınıf partisinin programında yer alan ve alması gereken bir istem olduğunu yukarıda söyledik. Öyleyse, söylenenlerden anlaşılması gereken, bu istemin bu şekilde ele alnamayacağı, ele alınmaması gerektiğidir. Bu demokratik istem, diğer tüm demokratik istemler gibi, ancak iktidar mücadelesinin bir parçası, ona tabi kılınmış bir parçası olarak ele alınırsa doğru bir şekilde ele alınmış olur ve ancak bu durumda desteklenebilir.

Geriye, açıklanması gereken bir nokta kalıyor: Denilebilir ki, kendi kaderini tayin hakkı da bir demokratik istemdir, hem de burjuva demokratik bir istemdir. Evet, doğrudur ve bu yüzden, birincisi, bir devrimci parti, bu istemin önüne de iktidar hedefini koymalı; ikincisi, genel, soyut değil de somut bir durumdan söz ediyorsak, kendi koşullarımızda, bir dizi devrime başvurmadan bu istemin gerçekleşmeyeceğini biliyoruz. Yani, kendi kaderini tayin hakkı için başlatılan bir mücadelenin kendi koşullarımızda, ancak bir devrimle hedefine ulaşabileceği, bu içerikte bir mücadelenin bir devrime yol açacağı açıktır. Elbette, her yerde ve her çağda bu böyle değildir. Tarihte, bir devrime gerek kalmadan kendi kaderini tayin hakkını elde etmiş, bağımlı, ezilen, ilhak edilmiş uluslara pek çok örnek vardır. Norveç'in İsveç'ten ayrılması bu yönde en çok bilinen örneklerden biridir. Ama biz, genel, soyut ya da tarihteki herhangi bir durumdan değil, kendi somut koşullarımızdan söz ediyoruz. Kendi tarihi, siyasal, ekonomik ve ulusal koşulları özellikleri gözönünde bulundurarak bu sonuca ulaşıyoruz.

Bu koşulların üzerinde durmanın yeri burası değildir. Ancak şu kadarını söyleyebiliriz ki; onbeş-yirmi yıllık tarihimiz ve hatta, burjuva sınıfın, onun politik zor aygıtının "anadilde eğitim" kampanyasına gösterdiği tepki bu düşüncemizin doğruluğunu kanıtlamak için yeterlidir. □

Burjuva Hukuk ve DEMOKRATİKLEŞME MASALLARI

“İnsan bilgisi, nasıl ondan bağımsız olarak varolan doğayı yansıtırsa, insanın toplumsal bilgisi (yani onun çeşitli felsefi, dinsel, siyasal vb... görüşleri ve öğretileri) de, toplumun iktisadi sistemini yansıtır.” (Lenin) Toplumun tüm üst yapı kurumları, iktisadi sistem üzerinde yükselir, yani onu yansıtır. Kapitalizmde de, siyasal, hukuksal, felsefi,

sanatsal tüm üst yapı kurumları bu gerçeğin üzerine kurulu olarak, kapitalist özel mülkiyet esasına dayalı üretim ilişkilerinin bir yansımasıdır. Sınıflı bir toplum olan kapitalizmde de, ekonomik ve politik iktidarı elinde tutan sınıf (burjuvazi), tüm bu üst yapı kurumlarını elinde tutar ve onları kendi varlığının, dolayısıyla kapitalist üretim ilişkilerinin, garantisi olarak kullanır.

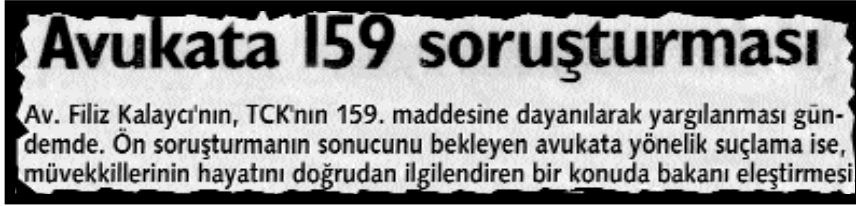
Bütün üst yapı kurumları için geçerli olan bu durum, “hukuk” için de geçerlidir. Egemen sınıflar, mevcut mülkiyet ilişkilerini güvence altına alan, toplumsal davranış kurallarını belirleyerek, bunlardan en öncelikli olanlarını devlet koruması altına alırlar. Bu kurallar, bir üst yapı kurumu olan “Hukuk Sistemi”ni oluşturur ve sınıflı toplumların tüm üst yapı kurumları gibi sınıfsaldır, yani egemen sınıfın (burjuvazinin) çıkarlarını temsil eder. Hukukla “ekonomik ve politik iktidarı elinde tutan sınıfın temel, öz çıkarları bağlayıcı yasalar durumuna getirilmiştir.” Egemen sınıflarca belirlenen hukuk, egemen sınıfın kendi çıkarlarına hizmet eder. Bu yönüyle de “burjuva hukuk”, bir yandan ezilen sınıflar üzerinde baskı ve sömürünün en uygun koşullarda gerçekleştirilmesi için gereken yasal düzenlemeleri içerirken; bir yandan da egemen sınıflar için tam bir demokrasi, davranış serbestliğini içerir, içermek zorundadır. Sınıflar varlığını devam ettirdiği sürece, evrensel, yani tüm toplum bileşenlerinin ortak çıkarını temsil edecek bir hukuk sistemini beklemek, hatta bunu burjuvaziden istemek, toplumlar tarihinden hiçbir şey anlamamaktır.

Şunu da belirtmek gerekir ki gerçekten de tarihte burjuvazinin, insan hak ve özgürlüklerini, görece olarak geliştirdiği dönemler olmuştur. Bu durum genel olarak iki dönemde gözlenebilir. Bunlardan birincisi burjuvazinin “tek atımlık barutu”nu kullandığı serbest rekabetçi dönem. Kapitalist üretim ilişkilerinin bir gereği olan sermaye birikimini gerçekleştirmek için, burjuva demokrasisinin araç olarak kullanıldığı, insan hak ve özgürlüklerinin görece daha geniş tutulduğu bu dönem, burjuva iktidarının ilk yıllarını kapsar ve kapitalizmin tekelci aşamasına gelmesi ile zorunlu olarak son bulur. İkincisi ise devrim mücadelesinin yan ürünleri olarak işçi sınıfının kazandığı hak

ve özgürlüklerdir. İşçi sınıfının bu kazanımları elde edebilmesinin yolu ise, burjuvazinin iktidarına göz dikmesi, iktidarı hedeflemesidir. İşçi sendikalarından, görece ücret iyileştirmelerine kadar tüm haklarını bu yolla kazanmıştır. İster serbest rekabetçi dönemin burjuva demokrasisi olsun, ister işçi sınıfının mücadeleye kazandığı haklar olsun her ikisinde de burjuvazinin amacı iktidarını sağlamlaştırmak ya da kurtarmaktır.

Son yaşanan “demokrasi paketi” komedisi de bu gerçeğin somutlanması, bir kez daha gerçeklerin kendini zorla kabul ettirmesidir. Tüm dünya kapitalizminin ekonomik-sosyal çöküşü içinde kıvrandığı, ekonominin olağan işleyişi ile hiçbir yerde hiçbir başarı gösteremediği ve ancak zor yoluyla halkları baskı altında tutabildiği böylesi bir dönemde; ne ABD, ne AB, ne de diğer emperyalistler demokratikleşebilir. Emperyalizmin kurtuluş için değilse bile çöküşünü geciktirmek için tek çaresi zor yöntemleridir. Nitekim emperyalist metropollerde bu gelişme açıkça kendisini hissettiriyor (yıllardır vatandaşların beyanlarına itibar ilkesinin geçerli olduğu ABD ve İngiltere’de kimlik kartı ve beyanların desteklenmesi zorunluluğu; faşist örgütlenmeleri, görece, baskı altında tutan yasaların gevşetilmesi, terörizmle ortak mücadele adıyla, gözaltı, tutuklama, müsadere, gösteri, grev, yürüyüş vb... konularda yeni baskı yasaları; ordu ve polisi güçlendirme çalışmaları vb...). ABD ve AB devletlerinin izlediği “baskı yasaları” politikası sürecinin TC’de tersinden işleyeceğini beklemek, TC’nin bu dönemi demokratikleşerek atlatmaya çalışacağını beklemek, en iyimser bakışla rüya görmek olarak nitelenebilir. Herkes bilir ki; sömürüyü arttırabilmek ancak ezilen ve sömürülen halklar üzerindeki baskıyı da arttırmakla mümkündür. En fazla da böylesi bir dönemde.

Faşizmin, “Hayata Dönüş” adıyla işçi sınıfının öncülerine yaptığı katliamın niteliği ne ise “demokrasi” adıyla yaptığı da odur. Önce özelleştirme, küçük üretici ve köylüyü iflas ettiren düzenlemeler, işçi ve emekçilerin kazanılmış iş haklarının gaspı, katlanılmaz yeni vergiler, maaş kesintileri, vb.. ile bir dizi ekonomik yıkım politikalarını uygulamaya koyan işbirlikçi burjuvazi, bu politikaların kapitalizmin çelişkilerini derinleştirmedi, en geniş halk yığınlarının görülebilir hale getirmesinin ardından şimdi de, “demokratikleşme” masalı ile; bir yandan bu politikalara karşı yükselen, işçi ve emekçilerin sesini baskı ve zor yasaları ile kısmayı, diğer yandan da, yalan ve demogojilerle, deyim yerindeyse, kendi eliyle boğmaya çalıştığı küçük burjuvaziyi beklenti içine sokarak elinden kaçırmamayı, sistem i-

çinde tutmayı hedefliyor.

Geçtiğimiz günlerde burjuvazi yalan ve demogoji politikalarına bir yenisini daha ekledi. "Mini demokrasi paketi" olarak adlandırılan ve Türk Ceza Kanunu'nun 159. ve 312. maddeleri, ile Terörle Mücadele Kanunu'nun 7. ve 8. maddelerindeki insan hak ve özgürlüklerini genişlettiği söylenen değişiklikler büyük gürültülerle (!) meclisten geçti. Sırada Basın Yasası var. Hangi hakları genişletip; hangilerini daralttığını yakında hep beraber göreceğiz. Ancak şurası kesin ki; burjuvazi eskisi gibi yönetemediği gibi; yönetilenler de eskisi gibi yönetilmek istemiyorlar. İnsanlar dünyanın her yerinde olduğu gibi faşist TC'de de emperyalist-kapitalist sisteme karşı her geçen gün daha da büyüyen, daha da biriken bir öfke içindeler. Burjuvazinin bile kendisini "sosyal patlama" tehdidi altında hissettiği böylesi bir dönemde, burjuvazinin yapabileceği tek iyileştirme; yalan ve demogoji politikasındaki iyileştirmelerdir. Aynı ABD'de, AB'de ve diğer kapitalist ülkelerde olduğu gibi. "Mini Demokrasi Paketi"yle değiştirilen maddelere de bakıldığında, burjuva ceza hukuku ilkelerine bile aykırı olarak; tüm kavramların belirsiz ve muğlaklaştırıldığı, suç kavramının bile hakim in takdi-

rine (açıkçası koşullara) bırakıldığı açıkça görülüyor. Bu değişikliklerle burjuvazinin, savaşın sertliğine göre istediği gibi esnetebileceği, gelişebilecek ayaklanmaları veya hazırlıklarını daha avantajlı koşullarda karşılayabileceği yasalara kavuşturmaya çalıştığını, "tarihin tekerleğini geriye çevirmeye çalışan", serbest rekabetçi dönemin burjuva demokrasisinin geri gelebileceği hayali ile yanıp tutuşan küçük burjuvalar dışında herkes açıkça görüyor.

Burjuvazi, sınıf savaşının çok daha sert geçecek olan önümüzdeki günlere, politik, askeri, teknik, "hukuk" vb... her türlü yolla hazırlanırken, ileride gerçekleştireceği çok daha kapsamlı sömürünün ve yapacağı katliamların provasını yaparken, işçi ve emekçilerin de bu durumun bilincinde olması, tüm hazırlıklarını buna göre yapması gerekir. Bu, işçi sınıfının zaferinin olmazsa olmaz koşuludur. Bugün, her türlü sorunun olduğu gibi, demokrasi ve özgürlük sorununun da tek, gerçek ve kalıcı çözümlü devrimdir. İşçi ve emekçilerin tüm iktidarı kendi eline almasıdır.

İktidar İçin Mücadele Birliği Dergisi Okuru/ İSTANBUL

BURJUVAZİNİN *Emekçi Semtlere Kapsamlı* SALDIRILARI ARTIYOR!

Sermaye sınıfı içine girdiği çıkışsızlığın verdiği korku ve saldırganlıkla, halklarımız üzerindeki baskı ve zoru en üst noktaya vardırdı. Bu çıkışsızlığın içinde devrimin solğunu ense-sinde hissederken, bunun önüne geçmek için iki temel strateji izliyor; birincisi baskı ve zor aygıtlarının devreye sokulması, ikincisi bunun sakıncalı sonuçlarından kurtulmak için başvurulana yalan ve demogojidir. İçine girdiğimiz son süreçte burjuvazinin attığı her adımda bu iki politikayı yaşama geçirdiğini görüyoruz. Önce Ulucanlar'la başlayan zindan katliamları süreci ve bu katliamlara verdiği "Hayata Dönüş" gibi yalan ve demogojik isim; daha sonra küçük üretici ve yoksul köylüyü iflasa sürükleyen yasalar, işçi ve emekçilerin işten atılması, açlığa, yoksulluğa itilmesi ve tüm bunların ardından gelen "Krizden çıkıyoruz", "Ekonomi düzleşmeye çıkıyor", "Biraz daha dişimizi sıkalım, hep birlikte kurtulacağız" yalanları; daha sonra düşünce, basın, kazanılmış haklara, yaptığı saldırılar ve bunlara verilen isim, "demokratikleşme", "demokrasi paketi" masalları ve daha buna benzer bir dizi demogoji. Ne ki tüm bu baskı, yalan ve demogoji burjuvaziyi kurtarmaya yetmiyor. Bıçağın kemiğe dayandığı gün bu gündür, her yer hala (eskisinden daha fazla) yangın yeri, halk patlamaya hazır bir bomba gibi. İçinde bulunduğu koşullar gereği attığı her adım burjuvaziyi çözüme değil, kendi "SON"una götürüyor. Bu durumun farkında olan burjuvazinin yapabileceği tek

şey "gerçekleşmesi muhtemel sosyal patlama"lara hazırlanmak oluyor.

Son dönemlerde uygulamaya soktuğu emekçi semt baskınlarında da bu tutumunu açıkça gözler önüne seriyor. İzmir'in özellikle, Kadifekale, Çamkule gibi emekçi halklarımızın yoğun olarak bulunduğu semtlere haftanın belli günlerinde binlerce polis, çevik kuvvet, keskin nişancı ve panzerleriyle gece yarısı baskınları düzenliyor, Ankara'da da 13 Şubat'ta sabaha karşı Çiçin, Yenidoğan, Gültepe vb. emekçi semtlere eş zamanlı olarak yine aynı donanım ile günler öncesinden yaptığı hazırlıklarla saldırıyor, bu saldırılarla onlarca kişiyi gözaltına alıyor. Gerekeceği kimi zaman Ankara'daki gibi "polis minibüsünün çalınması", kimi zaman "gecekondu yıkımı", kimi zaman "kaçak elektrik kullanımı", kimi zaman da "suçluların yakalanması" oluyor.

Tüm bu saldırılarda iki gerçeğin altını çizmek gerekiyor; birincisi kendi uyguladığı yıkım politikalarının insanları yaşamdan kovması, bu insanların burjuvazi için bir tehdit oluşturması, ikincisi ise, ayaklanmanın artık soyut bir söylem olmaktan çıkıp, genel hale gelmesinden dolayı ayaklanma hazırlıklarının devlet tarafından pratiğe geçirilmesinin hızlandırılmasıdır. Bu iki gerçeğin bize gösterdiği ise; "DEVİRİMİN AYAK SESLERİ"dir..

Ankara'da ev baskınları

Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı 4 ayrı birimin yaptığı operasyonlarda, polis aradığı ve çeşitli suçlardan arandıkları gerekçesiyle 34 kişi gözaltına alındı. Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı, Asayiş, Terörle Mücadele Şubesi, Organize Suçlar ve Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü'ne bağlı yaklaşık bin polis tarafından, saat 05.30 sıralarında Yenidoğan, Çiçin ve Gültepe mahallelerinde belirlenen 18 eve baskın düzenlendi. Operasyonda, panzer destekli olan çevik kuvvet birimleri, arama yapılan mahalleleri çember altına aldılar. Operasyonlar sonucu, 9 kişi gözaltına alındı. ANKARA

İktidar İçin Mücadele Birliği Okuru

DEVİRİMCİ YAYININın Önemi

Devrimci yayın. Yani içinden geçmekte olduğumuz süreçte kitlelerle politik bağımızı kurabilmemizin en etkin yollarından biri. Genel olarak yaklaşmak gerekirse, devrimci yayın, işçi sınıfını, yoksul halkı devrime hazırlamanın en etkili aracı. Hatta, kolektif ajitatör ve kolektif propagandist olarak da en etkili araçtır desek yeridir. Egemen sınıfa, sistemin bekçileri, devrimci yayının özellikle ekonomik kriz dönemlerinde, emekçi sınıfların derin bir sefalet içine sürüklendiği dönemlerde proletarya ve diğer sömürülen, ezilen sınıflar üzerinde ne denli etkili olabileceğini biliyorlar.

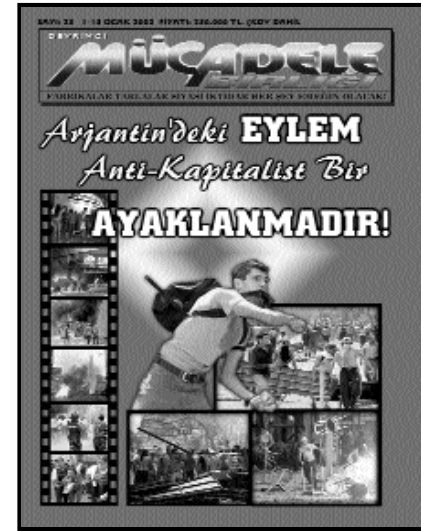
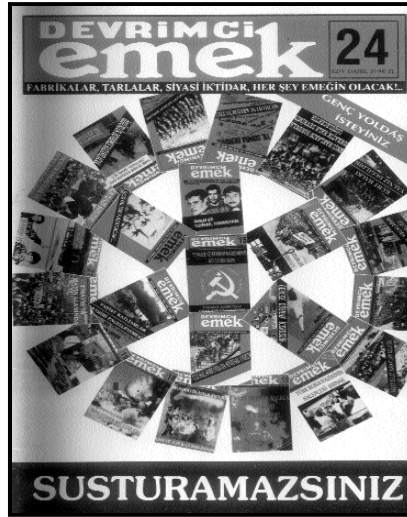
Böyle dönemlerde devrimci yayın kitleleri aydınlatmanın, bilinçlendirme-

le şekillenmişse, ortaya koyduğu düşünceler, içerdiği fikirler gerçekten devrimci bir taktiğe dayanıyorsa bu çok daha önem kazanır. Burjuvazi ve onun egemenliğinin bekçileri yayının, daha doğrusu devrimci yayının bu önemini her zaman görmüşlerdir. Onlar, yılların deneyimi ve sınıf sezgisiyle devrimci

yan devrimci yayının kendileri için gerçek bir tehlike olduğunu görürler.

Burjuva sınıf, bu tehlikeye karşı çeşitli önlemler geliştirir. Bunlardan biri, o çok bilinen yasaklama, baskıyla, terörle susturma yöntemidir. Çok bildik olan bu yöntem, burjuva sınıfın düzenini bu "yıkıcı" düşüncelerden korumak için sık sık başvurduğu bir yoldur. Bu yol devletin faşist karakterinin ifade buluşundan başka bir şey değildir. Devrimci düşüncelerle biraz tanışıklığı olan herkes, bu yöntemin ne kadar sıklıkla ve şiddetle kullanıldığını bilir. Burjuva sınıf, devrimci basınını kendi egemenliği için yarattığı tehlikeden o kadar ürker ki, devrimci basını susturmak için bu yöntemle yetinmez. Bu yöntemin yanı sıra, bol maaş bağladığı profesörleri tutarak, "danışman, siyaset bilimcisi" vb. adlar altında kişiler kiralayarak devrimci basın arasında kendince bir kategorilendirmeye başvurur. Düzeni için daha az tehlikeli olanları saptamaya, oportünizme batmış ya da batma eğilimi içindikileri belirlemeye çalışır. Burjuva sınıf, bu tür yayınları, nispeten daha az tehlikeli olduğunu düşündüklerini "kayıracak" onlar üzerindeki baskıyı tümünden kaldırmasa da hafifletir ve devrim-

nin aracı olmakla kalmaz, aynı zamanda onları harekete geçirmenin de aracı olur. Devrimci yayın, düzen için "yıkıcı" olan düşüncelerle kitleleri tanıştırmmanın her zaman etkili, hatta en etkili aracı olmuştur. Fakat, kriz dönemlerinde, kitleleri "yıkıcı" düşüncelerle tanıştırmmanın önemi ne denli artmış olursa, devrimci yayınında önemi o denli artmış olur. Bir de o devrimci yayın, politik çizgi olarak marksist-leninist teoriy-

propaganda ve ajitasyonun düzenleri için ne kadar tehlikeli olduğunu her zaman sezerler. Dahası, bu sezgi sonucu kriz dönemlerinde devrimci taktiğe dayanan politikaları emekçi sınıflara taşı-

ci çizgide kararlı olanların yerine böylelerine yol açmaya çalışır.

Tekelci sermaye sınıfı, egemen sınıf olarak, egemenliğini koruma ve sürdürme çabası çerçevesinde, kendi düzeni için tehlikeli ve yıkıcı olduğunu düşündüğü fikirleri yayan devrimci basın sansür, yasaklama, terör, ekonomik baskı yoluyla sindirmeye, okurların eline geçmesini engellemeye çalışır. Dahası, devrimci basın arasında sinsice bir ayırım yaparak en zararlı olduklarını düşündüklerini ayıklamaya ve tümden susturmaya çalışır. Bunun için politik zor aygıtlarını harekete geçirmenin yanısıra, büyük masraflara girmekten de çekinmez. Dolgun maaşlı profesörler, maddi çıkar sağlayarak satın alınan "aydınlar", TV kanalları, yüksek ücretli ve bu işten anlayan daha bir dolu insan... Bütün bunlar, egemen sınıf olarak tek elci sermayenin devrimci basını susturmaya ne kadar önem verdiğini anlatmak için yeter de artar bile.

Bunlara bakarak, şunu düşünmek muhakkak. Devrimci basın, susturmak için burjuva sınıfın çok şeyi göze alabileceği kadar bir tehdit oluşturuyor. Pe ki o zaman şu soruyu sormak gerekiyor; büyük zorluklara katlanılarak, her türlü tehdit ve baskıya göğüs gerilerek, büyük özveriyle yaratılan devrimci basına, yani dergimize gereken değeri veriyor muyuz? Bu soruya her zaman olumlu yanıt verebilmek imkansız.

Devrimci basında çalışan ve bunca zorluğa, bedele rağmen yayını çıkartan insanlara en büyük destek, yayının okurlarından gelmelidir. Sonuçta ortaya çıkartılan bu yayını, içindeki fikirler, değerlendirmeler kitlelerle buluşmadığı sürece hiçbir şey ifade etmez. Mücadelemizde en önemli olan noktanın kitleleri, işçi ve emekçi halklarımızı yönlendirebildiği olduğu düşünüldüğünde bunun en iyi yolunun ajitasyon ve propaganda olduğu anlaşılacaktır. Ve bu yön-

temde en etkili aracın yayın organı olduğu da düşünüldüğünde, bu konuda gösterilen özensizliğin aslında affedilemeyecek bir hata olduğu ortadadır. Elimizde bulundurduğumuz bu silahı en etkili şekilde kullanmak ve burjuvazinin beyninde patlatmak devrimci basının okurlarına düşen en önemli görevidir.

Ülkelerimiz topraklarının pek çok yerinde, hatta her yerinde yayını takip eden okurlar bunu kendileriyle sınırlı tutmamalı, artık Lenin'in de ortaya

Mücadelemizde en önemli olan noktanın kitleleri, işçi ve emekçi halklarımızı yönlendirebildiği olduğu düşünüldüğünde bunun en iyi yolunun ajitasyon ve propaganda olduğu anlaşılacaktır. Ve bu yöntemde en etkili aracın yayın organı olduğu da düşünüldüğünde, bu konuda gösterilen özensizliğin aslında affedilemeyecek bir hata olduğu ortadadır. Elimizde bulundurduğumuz bu silahı en etkili şekilde kullanmak ve burjuvazinin beyninde patlatmak devrimci basının okurlarına düşen en önemli görevidir.

koyduğu gibi; yüzlerini proletaryaya, ezilen ve sömürülen bütün insanlığa dönmesi, onlara başvurmalıdır. Bu şekilde devrimci basın çalışanlarının işleri de kolaylaşmış, her bölgeden gelen haberlerle yayın daha da ilerlemiş olacaktır. Şu an elimizde olan koşulları geliştirmek, okurların devrimci basının önemini, yayını organının önemini tam anlamıyla bilince çıkarmasıyla mümkün olacaktır.

Her okur, ajitasyon ve propaganda

mevzisinden, yani ideolojik mücadele cephesinin en önemli mevzisi olan bu mevziden düşmana etkili, sarsıcı vurular yöneltebilmenin yollarını sürekli düşünmeli ve bir an bile bu sorumluluğu unutmamalıdır. Ajitasyon ve propaganda faaliyetlerimiz düşman cephesini dağıtıcı, bozucu bir işlev yüklenmekten, ezilen ve sömürülen halk kitlelerini sarsmak ve etkilemekten uzak bir darlık içinde. Bunu aşabilmemizin en önemli adımlarından biri devrimci basının, yayının önemini kavrayabilmekten ve en geniş perspektifte dağıtılmasını sağlayabilmekten geçmektedir.

Unutulmamalıdır ki; ajitasyon ve propaganda ideolojik mücadelenin asıl mevzisi olarak başlı başına bir savaş cephesi, başlı başına bir alandır. Bir faaliyet alanı olarak kendi başına da bir güç olamayan, kendi içinde bir yetkinleşmesi olmayan bir ajitasyon, propaganda faaliyeti etkisiz kalacak, devrim mücadelesinde önümüzü açıcı bir etken olmayacaktır.

Devrimciler ezilen ve sömürülen kitlelere gitmekten çekinmemelidir. Ve yayının en önemli silahlardan biri olduğunu hiçbir zaman gözardı etmemelidir.

Gecekondu mahalleleri, fabrikalar, okullar... asla boş bırakılmamalı ve kitleler bizleri daima yanlarında görebilmelidirler. Yayını sırtımıza alıp gecekondu mahallelerindeki kapıları çalmak, fabrika çıkışlarında beklemek ve daha birçok yön-

tem insanlara ulaşabilmenin aslında en kolay yollarıdır. Sadece özveri ve yaratıcılık gerekmektedir.

Kendimize güvenmeliyiz, attığımız her adım, dağıttığımız her yayını, konuştuğumuz her insan, yönlendirdiğimiz her eylem... bizi devrimin kıvılcığına daha da yakınlaştırmaktadır.

Günümüz koşullarında devrimin ayak sesleri dünyayı sarsarken büyük düşünmeli ve buna uygun hareket edebilmeliyiz. □

“ACI ONURUN KANKARDEŞİDİR” BU SÖMÜRÜ DÜZENİNDE...

Her şeyin bir kokusu, bir rengi, bir biçimi, bir şekli var. Ölümün de bir kokusu, bir rengi, bir biçimi, bir şekli var... Eskiden açlıktan, soğuktan ölümler ya filmlerde ya da masallarda anlatılırdı. Yaşamımıza çok uzak, ondan çok ötelede görünürdü bu ölüm... Ama şimdi böylesi ölümler, intiharlar, artık filmlerden, masallardan çıktı, doğrudan yaşamımızın bir parçası oldu. Kapitalizm altında, artık insanlar, yaşamaktan çok ölümün yollarını arar oldular... Çektikleri acıların, çilelerin, açlığın, yoksulluğun, sefaletin, kısaca, umudunun diğer adı: ölüm oldu insanlığın.

Kapitalist sistem bütün vahşeti ve çürümüşlüğüyle, toplumu, insanlığı çürütür hale geldi. Umutları öldürüyor, insanı insana yabancılaştırıyor... İnsanlığın yaşamındaki tüm soylu değerler yok ediliyor. Ve tüm bunların yerine kendi soyuna tamamen yabancı, düşman, bencil bir bireyler topluluğu çıkıyor ortaya... Artık, o kadar yabancı bir mahluk haline getiriyoruz ki; insani duygu taşıyan ne kadar soylu davranış varsa hepsi hiçleşiyor. İnsanlar yaşamları ve düşünceleri ile birer hiç haline geliyor. Hiç haline getirilmiş insanların önüne de iki seçenek sunuluyor: yaşamak için acımasız olacaksın, kendi dışındaki her şeyi ezeceksin bir, ikincisi; ölüm umut oluyor. Birincisinde sa-

dece acımasız olmakla, kendi dışındaki her şeyi ezmekle kalmayıp, dışındaki olaylara karşı kayıtsız da olacaksın. Yani; görmeyecek, duymayacak, hissetmeyeceksin. Kısaca, insan olmaktan çıkacaksın... Kısaca; yaşayan, duyguları olan bir canlı değil, gerektiğinde düğmesine basılan ve çalışan bir robot olacaksın. Ve ikinci seçenekte ölüm senin için umut olacak. Toplum kapitalizm tarafından bu hale getirildi.

Bir işçi... İşten atılınca tüm yaşam umudunu yitiriyor; iş yok, kendisini ve ailesini yaşatacak bir umut yok. Eşini, çocuklarını alıp, Ankara'nın merkezinde eylem yapıyor. Eylem ki, ne eylem. Eşinin, dört çocuğunun ve kendisinin üzerine bir bidon benzin döküp yakmaya çalışıyor. “Ekmek parası diye borç aldım ve bu benim son paramdı, gittim benzin aldım” diyor. Umut bitti... Umudun, çakılacak bir çakmağın kıvılcımında. “Ne istiyorsun” diye soruyorlar. Sadece; “iş” diyor. “Çocuklarımı ve ailemi onurumla yaşatabileceğim bir iş, bir ekmek” diyor. O bir işçi, çalışmayı, ekmeğini alınterine banıp yemeyi onur görüyor. Onurunu korumaya çalışıyor. Onur ve Ölüm... Umudun ve Ölüm...

Aydın’da bir tekstil fabrikası... Fabrika kapanıyor, binlerce işçi kapı dışarı atılıyor. Yaşam hakkı tanımıyor artık bu sistem. Günlerce fabrikanın önünde, Aydın sokaklarında eylem yapıyorlar. Seslerini duymuyor hiç kimse. Son çare “ölüm” diyor, dokuz işçi. Ve on katlı bir binanın tepesinden; “ya işimiz ya ölüm” diye bağıyorlar. “İş için de ölünmez” diyorlar. Ama o, işsizliğin, nasıl bir yoksulluk, açlık, sefalet olduğunu biliyorlar. Çocuklarının her ekmek isteyişinde, onların gözlerine bakamamanın o kahrolası acısını biliyorlar. “Ölüm” diyor.

Yaşlı bir anne... Bakırköy’de yardım kuyruğunda. 5 kiloluk bir tenekle yağ alabilmiş. Savaşın çıkmış gibi hali. Yürüyor bir tenekle yağ elinde, ayaklar taşıyor yaşlı vücudu, çöküyor olduğu yere. Kameralar orada, uzanıyor bir mikrofon; “20 yıl-30 yıl çalıştım...” diyebiliyor. Daha da konuşacak ama, kelimeler düğümliyor boğazına, çıkmıyor. Gözlerinden peşpeşe damlayan yaşlar anlatıyor nasıl acılar çektiğini. Dudaklarını ısırtıyor. Ağlamak istemiyor aslında. Ama yok, ne konuşabiliyor, ne de bakabiliyor objektiflere... “Bizi bu hale getirenlerin Allah belasını versin” diyebiliyor yaşlı dudakları... Ellerini gösteriyor, belli, yıllarını vermiş fabrikalara. Belki, TEKEL’de tütün sardı, belki de AKFİL’de iplik boyadı o nasırlı elleri... Gençliğini, yaşamını vermiş, şimdi kendini süründürenler daha iyi yaşasın diye. Ve şimdi onlar, şairin dediği gibi; “yağlı gövdelerini kumla-

ra sermiştir / Kürtajlı genç kızlar cilve yaparlar karşılarında...” O bir teneke yağa muhtaç halde yarışarken...

Bir anne... Boş gözlerle kameraya bakıyor. Kameraman soruyor; o dinlemiyor. O henüz bağrına basamadığı, memesinden bir damla süt bile veremediği, hastanede rehin kalan bebeğinde. Onun sıcaklığını, kokusunu duymak istiyor. Karnında taşımış dokuz ay. Dokuz ay onunla yatmış, onunla kalkmış. Patikler hazırlamış rengarenk... Bakıyor onlara ve dayanmıyor ana yüreği, gözleri boşaltıyor, yürekte biriken acıyı... Kameraman soruyor; “Parasızlıktan mı rehin aldılar?” Sadece bakıyor, boşluğa doğru akan bir nehir gibi akıyor gözleri... Damlalar süzülüyor yanaklarından. Henüz koklayamamış Memedini... Ana yüreği, dayanamıyor, çatlayacak

neredeysen. “Beni, beni rehin alsınlar, o daha körpe, ölürüm ben yavrumdan ayrı kalırsam” diyor. Ölüm... Ne kadar da yakın insanlarımıza... Su gibi, ekmeğe gibi bir şey onlar için. Babaya dönüyor kameralar, mikrofonlar; “Üç ay önce işten atıldım, komşunun verdikleri ile yaşıyoruz” diyor. “Nereden bulurum bu parayı, hiç mi insafı yok bunların...” İnsaf, bir taş parçası olup oturuyor anne ve babanın yüreğine. Oradan damla damla süzülüyor toplumun içine...

Bir baba... Çocuğunun boynuna bir tabela asmış; “satılık” yazıyor. “Diğer çocuklarının yaşaması için bunu satıyorum”. Baba ağlıyor, çocuk ağlıyor. “Bu yaşıma kadar onurumla yaşadım, çalıştım, çabaladım. Ama daha dayanacak gücüm kalmadı” diyor. Çocuk henüz altı yaşında. Ne olduğunu bile anlamı-

yor, boş gözlerle çevresine bakıyor. Mikrofon kendisine uzanıyor; “kardeşlerim bir haftadır aç” diyor. O yaşta, kendisini değil, kendisinin satılmasıyla elde edilecek parayı ve bu parayla kardeşlerinin doyurulacağını düşünüyor.

Bir insan... Boynunda bir tabela: “Tüm organlarım satılık” yazıyor. “Çocuklarının geleceği için kim yeterli parayı verirse, organlarımı ona satacağım...” diyor. O da işten atılmış. “Bir yıldır işsiz-güçsüzüm, hangi kapıyı çaldımsa, birer birer yüzüme kapandı... Açım. Çocuklarım aç, dilenmiyor, sadece onurumla

Kulede intihar

ğımız gibi şükür mü edeceğiz?

Paranın insafı yok. Açlığın da, sefaletin de, yoksulluğun da, sermayenin de insafı yok... Gazetede haberleri okumamanın da, TV’lerden başını çevirmenin de, gözyaşlarını içine akıtmanın da hiçbir yararı yok. Çünkü sefaletin o korkunç yüzü senin de sokağında... Sokaklarımızda, caddelerimizde, şehirlerimizde... Ülkelerimizin bütün köşelerinde bir veba gibi yayılıyor.

Bu kurtuluş sizlerin elinde... Hiç kimse sizin yerinize dev-

çalışabileceğim bir iş istiyorum” diyor.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkün. Ama yeter... İnsanlık ne hale getirildi. Peki ne olacak? Ölümün soğuk yüzü daha ne kadar esmeye devam edecek? Umutsuzluk; kara bulutların gökyüzünü teslim alması gibi, toplumu esir mi alacak? Yaşanan bunca felaket karşısında “büyük insanlık” seyirci mi kalacak? Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın deyip, yılanın kendimizi sokmasını mı bekleyeceğiz? Bu yozlaşma, çürüme daha nereye kadar gidecek? Olaylar karşısında sadece gözyaşlarımızı akıtıp, ruhumuzu rahatlatıp, isyanımızı içimize mi gömeceğiz? Yoksa TV’lerden gözlerimizi kaçırıp, gazetelerdeki haberleri okumadan mı geçeceğiz? Ya da beterin beteri var “allah kimseyi bu hallere düşürmesin” diyerek yıllardır yaptığımız

Kriz acılarına tırmanıyor

rim yapmayacaktır. Kendi elleriniz harekete geçmedikçe “satılık çocuklar” sokaklarda çoğalacaktır. Çocuklarının üstüne benzin döküp yakmaya çalışan babalar çoğalacaktır. Yarın sen de organlarını satılığa çıkarmak zorunda kalacaksın.

Kendi yüreğimizin kabuğunda, sessizce yaşayıp gideceğimiz bir yaşam yaşanmış sayılmaz. Yaşamı değiştirmek için, önce onu değiştirmeyi göze almak ve bütün yaşanan acıların asıl nedeni olan sömürü sistemini alaşağı etmek gerekir. Bunu yapmak senin, bizim, hepimizin omuzlarındadır. □

YANLIŞ HESAP BAĞDAT'TAN DÖNER!..”

Geçtiğimiz günlerde faşist devlet ve onun iç savaş hükümetiyle İstanbul ve Ankara Belediyeleri arasında patlak veren bir kriz daha yaşandı. Krizin yüzeyde görülen yanı; doğalgaz ile gündeme geldi. Esas olansa, tekelci sermaye ve faşist devletin derinleşen ve içinden çıkılmaz bir hal alan yapısal krizidir.

Ancak, işbirlikçi tekeli sermaye ve faşist devlet krizin kaynağını daha önceleri de olduğu gibi sistemin temel, yapısal krizinden ayrı ve ba-

ğımsız göstererek, tali ve sistemden bağımsız bir sorun olarak İstanbul ve Ankara Belediyelerinin subjektif niyetlerine ve aşırı kar hırsına bağladı. Sanki belediyeler kapitalist sistemin dışında ve ondan bağımsız bir şeymiş gibi. POAŞ (Petrol Ortaklığı Anonim Şirketi); Türkiye'nin doğalgaz ve petrol fiyatlarını belirleyen tekeldir. Petrol ve doğalgaz fiyatları doğrudan Enerji Bakanlığı tarafından POAŞ'a dikte ettirilir. Tıpkı diğer devlet tekellerinden Tekel'e, rakı, sigara, şeker fiyatlarının dikte ettirilmesi gibi. Hatırlanacağı gibi, ANAP milletvekili ve Enerji Bakanı Sümer Oral kısa bir dönem önce yolsuzluk nedeniyle yüce divana gönderilmiş ve sonunda istifa etmek zorunda kalmıştı. Olay hükümeti kurtarma adına Enerji Bakanı Sümer Oral'ın feda edilmesiyle sonuçlanmış ve soruşturma sonucu Sümer Oral da sisteme bağlılığının ödülünü soruşturma sonucu aklanarak almıştı. Böylece hem yolsuzluk örtbas edilmiş, hem hükümet, hem de Anavatan Partisi temizlenmişti. Tıpkı daha önce birçok yolsuzluk olayında olduğu gibi. İşbirlikçi tekeli kapitalist sistem öylesine çürümüş, dağılmış durumda ki; bir pisliğin üzerini kapatmadan, bir başka pisliğin kokusu ortalığa yayılıyor. Ancak, tekeli sermaye ve faşist devlet her seferinde olayı sistemin temel sorunundan ayrı ve bağımsız bir sorun olarak gösteriyor. Böylece sistem korunuyor ama sistemin araçları zamanla ihtiyaç duyulduğu anda değiştiriliyor. Böylece bir taşla iki kuş vurma taktiği uygulanıyor.

Bu kış mevsiminin önceki yıllara göre daha sert geçmesi hükümetin krizini daha da derinleştirdi. Artık sistemin a-

yakta kalma koşulu öyle bir hal aldı ki; iş doğa koşullarının insafına kaldı. Eski Cumhurbaşkanı Celal Bayar'ın "Bu kış komünizm gelebilir" dediği gibi işbirlikçi tekeli sermaye ve sahiplerinin de her sabah korkuyla uyandıkları ve fabrikalarına gitmekten korktukları gibi; her an bir sosyal patlama, isyan ve ayaklanma olabilir. Aslında korkuları nedensiz ve anlamsız da değildir. Evet, Celal Bayar'a "bu kış komünizm gelebilir" ünlü sözünü söyleten tanrının vahyi değil, nesnel ger-

çeklikten duyduğu korku olsa gerek. Gerçi o dönemde Celal Bayar'a "bunak" deyip işi geçiştirmişlerdi ama her kış o ünlü ürkünç söz kulaklarında yankılanmıştı. "BU KIŞ KOMÜNİZM GELEBİLİR"... Bunun için objektif koşulların alabildiğine olgunlaştığı konusunda artık tereddütlere yer kalmamıştır. Öyle ki müzmin muhalefet hareketleri ve Evrensel gazetesine varıncaya kadar herkes bir devrimin nesnel koşullarının oluştuğunu açıkladı. Eskinin Sosyalist İktidar Partisi (SİP), şimdinin Türkiye Komünist Partisi (TKP) çığlık çığığa şöyle diyor ünlü tarihi tespitinde: "HALK MUHTIRA VERİYOR". Bakın şu işe! Yılların "komünist"leri neler söylüyor. Hani derler ya "söyleyene değil, söyletene bak", bu dar kafalı ahmaklar burjuva sınıfa akıl vermeye kalkıyorlar, sanki burjuva sınıf durumdan bi haber, önlemlerini almıyormuş gibi. Konumuza dönersek bu kışın sert geçmesini fırsat bilen faşist devlet, her doğal afette olduğu gibi deprem vb. bu doğa olayından da faydalanmak için bir hırka-bir yeleğe, kuru ekmeğe ve soğana kadar muhtaç hale getirdiği emekçi halkı POAŞ zamlarıyla iyice aç, sefil ve soğukta bıraktı. Diğer her şeyde olduğu gibi doğ-

algaz ve petrole haftada bir yaptığı zamlarla, doğalgaz sistemiyle ısınan geniş yığınları soyup soğana çevirdi. 100-150-200 milyon yakıt masrafıyla karşılaşan aboneler

sonunda isyan bayrağını çektiler. Bir taraftan Enerji Bakanlığı'yla iç savaş hükümetinin, diğer yandan İstanbul ve Ankara Belediyeleri'nin vurgun ve soygun yöntemleri halkı

Doğalgazda Gökçek kazığı

Demiryolları çalışanlarına sağlanan indirimlerin kaldırılmasına karşı eylem yapıldı

TCDD'de tepkiler artıyor

canından bezdirdi. Son dönemde tekeli sermaye tarafından hızla mülksüzleştirilerek işçi ve emekçi saflara fırlatılan kent ve köy küçük burjuvalarının da sesleri emekçi yığınlarıyla birleşince, öfke büyüdü. Doğalgaz vurgunlarında hükümet ve belediyeler atbaşı gidiyor. Bilindiği gibi İstanbul Belediyesi'nde doğalgaz yolsuzluğu burjuva medyada haf-talarca dile getirildi. İşte bu durumda da faşist devlet ve iç savaş hükümeti tepkilerin giderek büyümesi karşısında geri a-

dım attı ve POAŞ'ın karlarında indirim gitti. Gitti gitmesine ama faşist devlet ve iç savaş hükümetinin sinekten yağ çıkarması devam etti. Bu sefer de belediyelerin bütçeden aldıkları payı kısararak faturayı belediyelere çıkardı. Böylece iç savaş hükümeti, halkı dolaylı yünden soyarak yine bir taşla iki kuş vurma işini becerdi. Hem azalan karlarını bütçeden belediyelerin aldığı payı keserek tamamladı, hem de bu iki belediyeyi propaganda bombardımanına tutarak halkı soyanın belediyeler olduğunu gösterip kendini kurtardı(!) Öyle ya, bu iki belediye de eski Fazilet Partisi'nin belediye başkanlarıydı.

Ve dönem itibarıyla artık onlara ihtiyaç kalmamıştı. Böylece işbirlikçi tekeller ve faşist devlet, bu akımları tıpkı bir kağıt mendil gibi kullanıp çöpe atabiliyordu. Hele de 11 Eylül olayından sonra bunun koşulları daha da olgunlaşmıştı.

Böylesine yoğun saldırıyla karşılaşan belediyeler hemen harekete geçti, hükümete yönelik birkaç eyleme, gevelemeden sonra o da tıpkı efendileri

gibi emekçi halklara saldırmanın yolunu seçti. Ve 65 yaş üzeri, özür-lü, postacı, zabıta, TCDD'nin ve hatta emniyet görevlilerinden aktif dolaşımda olmayanların ücretsiz taşıma kartlarını iptal etti. Gereğesi hazır: "Hükümet bütçeden payımızı kesti, ne yapalım, zarar ediyoruz" diyerek, kazanılmış hakları bir çırpıda gasp etti. Belediyeler de bir taşla iki kuş vurmaya seçti. Bir taraftan özelleştirme sonucu neredeyse tüm ulaşımın özel sermayeye peşkeş çekilmesi sonucu alanın onlara açılmasıydı. Diğer taraftan ücretsiz dolaşım kartlarının böylesine yaygınlığı, sermaye için kabul edilebilir bir şey olamazdı, olamadı da. Yine hatırlana-

cağı gibi karları azalan özel otobüs sahipleri Kayışdağı'ndaki İETT garajını basmış; isyan ve ayaklanmaya kadar varan eylemlere girişmişti. İşte belediyeler bu sermaye sahiplerinin

karlarını arttırmak için yaşamı üretenlerin, genç, yaşlı, işçi, özür-lü, emek-

çilerin ücretsiz dolaşım hakkını gasp etti. İşbirlikçi tekeli sermaye, faşist devlet ve onun yerel organları olan belediyeler, otobüs sahiplerinin yararına, emekçilerin zararına tutum koyarken, bir taraftan da tepkileri hükümete yöneltmeyi denediler.

Sonuç olarak; ücretsiz, modern ulaşım üretim araçlarını özel mülkiyetten kurtarıp toplumsal mülkiyete dönüştürmekle mümkündür. Üretim araçlarını özel mülkiyetten kurtarıp toplumsal mülkiyet haline getirmekse bir devrim sorunudur. Devrim olmadan, üretim araçlarının özel mülkiyet

biçimi sona erdirilmeden elde edilen kazanımlar korunamaz, geliştirilemez. Kapitalizmde ücretsiz ulaşım göstermelik, oy hesaplarına dayanır. Ücretsiz taşıma kapitalizme uygun bir davranış değildir. Kapitalizmin doğası özel mülkiyet, oksijeni ise kardır. Karsız özel mülkiyet sistemi yaşayamaz. Özel mülkiyet sistemindeyse işçiler, emekçiler, özgür dolaşamaz, özgür yaşayamazlar. İşçi ve emekçi yığınlar faşist

devleti alaşağı etmezlerse ne ulaşım, ne sağlık, ne eğitim alanında gerçek özgürlüğe kavuşamazlar. İşçiler, emekçiler kendi örgütlenmelerini yaratarak hızla devrim ve iktidar perspektifiyle harekete geçmeli, Leninist Parti'nin yol göstericiliğinde savaşa atılmalıdır. Leninist Parti, devrim ve iktidar için tek seçenektir. Ücretsiz ulaşım, ücretsiz sağlık, ücretsiz eğitim, iş ve sağlık güvencesi ancak ve ancak sosyalizme varacak demokratik halk devrimi ve iktidarıyla mümkündür. Acılarından kurtulmak, insanca ve özgür yaşamak istiyorsan devrime katıl. Cebinde ilaç paran yoksa sağlıktan; bilet paran yoksa dolaşmaktan yoksunsun.□

Gazeteciler de paso haklarını istedi

İSTANBUL - İETT otobüslerinde ücretsiz yolculuk hakları elinden alınan belediye memurları, İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde hükümeti ve İMP'yi protesto etti. Ben-Bir-Sen Başkanı Nasuh Özdemir'in de aralarında bulunduğu grup, omuzlarındaki maket İETT otobüsü ile Merter'deki İstanbul Büyükşehir Belediye binası önünde eylem yaptı. Özdemir, belediye memurları, emekli, yaşlı ve özür-lülerin İETT otobüslerinden ücretsiz yararlanma haklarının kaldırılmasına tepki gösterdi. Özdemir, "Ulaşım, kreş, servis ve sosyal denge sözleşmesi gibi sorunlarımız çözülsün" dedi. (Radikal)

ücretsiz ulaştırma hakkının gaspı ve **EYLEMLER**

Kamu harcamalarında tasarruf amacıyla belediyelerde indirimli ve ücretsiz taşınan yolcuların ücretsiz taşıma kartları iptal edildi. Bu yasanın çıkarılmasından dolayı pek çok çevre mağdur duruma düştü. Yaşlılar ve özürliülerin yanı sıra görevi gereği sık sık seyahat eden kamu görevlileri de bu mağduriyetten paylarına düşeni aldılar.

Görevleri icabı sürekli seyahat etmesi gereken postacılar, zabıtalara ve diğer belediye memurları ücretsiz ulaşım hakları ellerinden alındığında görevlerini yerine getiremez duruma düştüler ve görevlerini yerine getirirken doğan taşıma masraflarını bile kendileri karşılamak durumuna geldiler. Yasanın çıktığı ve ücretsiz ulaşım hakları ellerinden alındığı günden bu yana sürekli eylem ve basın açıklaması yapan zabıta- lar 07 Şubat 2002 günü de İstiklal Caddesi Tünel'deki İETT Genel Müdürlüğü Raylı Taşıma Daire Başkanlığı'nın önünde eylem yaptılar. Öğlen 12.00 civarı toplanan yaklaşık 250 civarındaki resmi üniformalı zabıta memurları düdükle ve ıslık çalarak "Başkan Gürtuna İkili Oynama", "Yılgınlık Yok, Direniş Var", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Kimliksiz Zabıta İstemiyoruz", "Hükümet Yasasını Al Başına Çal", "Yaşasın Tüm Bel Sen Yaşasın KESK", "Bizi Satanı Biz De Satarız", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Zabıta Burada Başkan Nerede", "Uyuyan Başkan İstemiyoruz", "Başkan Susma Memuruna Sahip Çık", "Hükümet Şaşıрма Sabrımızı Taşıрма", "Direne Direne Kazanacağız", "Gürtuna Şaşıрма Sabrımızı Taşıрма", "Geçmeyen Kimliği Al Başına Çal", "Ulaşım Hakkımız Engellenemez" sloganları attılar. Tüm Belediye Emekçileri Sendikası pankartı açan zabıta- lar Taksime doğru yürüyüşe geçmek ve o-

rada basın açıklamasını yapmak istediler. Polisin izin vermesiyle birlikte yoğun tartışmalar yaşandı ve polisin; bu olayın sorumlularının sendika yöneticileri olduğunu söyleyerek onların polis kamerası ile özellikle tespitini isteyerek tehdit etmesi üzerine sendikacılar da buna benzer olayın Ankara eyleminde yaşadığını, polisin karşı çıkması üzerine Ankara'lı zabıta- ların polis araçlarını bağladığını hatırlatarak gözdağı verdiler ve zabıta ile polisin karşı karşıya getirilmemesini istediler. Coşkulu kitleyi oturmaya davet eden sendikacılar, kitle oturduktan sonra yarım saat boyunca polis yürümeye izin verene kadar burada oturma eylemi yapılacağını söylediklerinde kitleyi kontrol edemediler ve kitle ayağa kalkarak yeniden "Bizi Satanı Biz de Satarız", "Yürüyüş Hakkımız Engellenemez" sloganları atarak yürüyüşe geçmek istediler. Bunun üzerine basın açıklamasını orada yapma önerisi getiren sendikacılar: Büyükşehir Belediye Başkanı A. Müfit Gürtuna'nın iki gün önce İETT'nin önünde yaptıkları eylemde gerekli düzenlemeleri yapacağını söylediğini ancak dün zabıta memurlarının ücretsiz taşıma kartlarının İETT şoförleri tarafından kabul edilmemesi üzerine eylem yeri olarak burayı seçtiklerini açıkladılar. Bu yolla şoför ve zabıta memurlarının da karşı karşıya getirilmeye çalışıldıklarını söylediler. O gün akşam yapılacak bir toplantıda bu konunun konuşulacağını ve o toplantı bitene kadar orada oturacaklarını bildiren zabıta memurları; bu eylemlerin ulaşım haklarını yeniden elde edinceye kadar devam edeceğini söyleyerek saat 13.00'da dağıldılar.

Bu eylemin yanı sıra ücretsiz ve indirimli yolcu taşımacılığının sona erdirilmesi üzerine düzenlenen diğer eylemler şöyle:

- 23 Ocak akşamı İstanbul'da TCDD'ye bağlı kurumlarda çalışan yaklaşık bin kadar işçi ve memur, ücretsiz ve indirimli hizmetlerden yararlanma haklarının ellerinden alınmasını protesto etmek için Haydarpaşa Garı önünde eylem yaparak uygulamaya izin vermeyeceklerini bildirdi.

- 24 Ocak günü TCDD emekçileri İstanbul, Ankara ve Adana'da eylem yaptı. Emekçiler "demiryollarında seferleri durdurma" uyarısında bulundu.

- 28 Ocak günü Adana'da demiryolları çalışanlarının kazanılmış haklarının gaspı nedeniyle kitlesel bir açıklama yaptılar. Daha sonra kitle, Başbakanlık'a, Ulaştırma Bakanlığı'na, Mecliste grubu bulunan siyasi partilere ve TCDD Genel Müdürlüğü'ne protesto faksı çektiler.

- 31 Ocak günü Ankara'da zabıta memurları Çankaya Belediyesi Zabıta Müdürlüğü önünde eylem yaptı. Tüm Bel Sen üyesi memurlar 50 yıllık kazanımları olan ulaşım haklarının gaspına izin vermeyeceklerini; bunun İçişleri Bakanlığı'nca düzenlenen Zabıta Çalışma Koşullarıyla İlgili Yönetmelik'e

aykırı söylediler.

- 1 Şubat günü İstanbul, Ankara, İzmir ve Adana'da ücretsiz ulaşım hakkının ellerinden alınmasını protesto eden demiryolu, eğitim ve belediye işkollarında çalışan emekçiler eylemdeydi.

- 4 Şubat günü İstanbul'da Tüm Bel Sen üyesi zabıta memurları ücretsiz ulaşım haklarının ellerinden alınmasını protesto ettiler. Yaklaşık 2 bin işçi, İSKİ'ye yürüdü ve oturma eylemi yaptı.

- 5 Şubat günü yaklaşık 2 bin kadar zabıta memuru, İstanbul İSKİ önünde eylem yaptı. KESK'e bağlı çeşitli sendika yöneticilerinin de katıldığı eylemde belediye yetkililerinin korumaları zabıtalara saldırdı.

- 5 Şubat günü Gaziantep'te zabıta ve postacılar ücretsiz ulaşım haklarının ellerinden alınmasını protesto etti. Eylemin belediye önünde yapılmasına tepki gösteren belediye başkanı, "gidin meclisin önünde eylem yapın" dedi. □

BANKA EMEKÇİLERİNDEN EYLEM

Banka emekçileri, bankalarının önünde insan zinciri oluşturdular.

Cumhurbaşkanından imza bekleyen son bankacılık yasası nedeniyle işsiz kalma tehdidiyle karşı karşıya olan "kamu bankası" çalışanları, yasanın ülke ekonomisini tamamen uluslararası sermayenin eline teslim edeceğini belirterek, eylemin yapılacağı tarihte cumhurbaşkanlığında onaylanmak için bekleyen bu yasanın veto edilmesini istediler.

23 Ocak 2002 tarihinde, İzmir Halk Emlak Bankası önünde toplanan Büro Emekçileri Sendikası (BES) üyesi banka çalışanları, "kamu bankaları"nın ülkenin ve kendilerinin geleceği olduğunun altını çizerek, yok edilmelerine karşı her türlü mücadeleyi vereceklerini vurguladılar.

Banka önünde yapılan basın açıklamasında konuşan BES İzmir Şube Başkanı Ramis Sağlam, cumhurbaşkanlığında imzada olan yasanın, hortumcuları ihya edecek maddeler taşıdığını söyleyerek, aynı yasanın banka emekçilerine işsizlik ve açlık getirdiğini dile getirdi.

Bugüne kadar basın açıklamaları, çeşitli makamlara

Bankalarda eylem zinciri

Kamu bankalarının tasfiye yoluyla yok edilmesi girişimlerine karşı mücadele eden banka emekçileri, bankalarının önünde insan zinciri oluşturdular. Cumhurbaşkanından imza bekleyen son bankacılık yasası nedeniyle işsiz kalma tehdidiyle karşı karşıya olan kamu bankaları çalışanları, yasanın veto edilmesini istediler. Haberi sayfa 6'da

fakslar, basın toplantıları vb. şekilde olan eylemleri, ilerleyen günlerde işyerlerine yayarak, daha da geniş ve etkili bir biçimde sürdüreceklerini belirten Sağlam, tüm emekçileri bu mücadelelerinde kendileriyle birlikte olmaya çağırıyor.

Basın açıklamasının ardından ele tutuşan banka emekçileri, Halk Emlak Bankası şubesini insan zinciriyle kuşattılar. Eylem daha sonra atılan sloganlarla bitirildi.

Gerçekleştirilen eylemden bir hafta sonra 31 Ocak tarihinde de imzada bekleyen bu yasa cumhurbaşkanı tarafından onaylandı. Bu işçi ve emekçi halklarımıza reform talebiyle dahi alanlara çıkılacağına, yapılacak eylemlerin daha ileri, sonuç alıcı ve esasen iktidar perspektifiyle gerçekleştirilmesi gerektiğini bir kez daha ispatlamıştır.

Reformlar ancak devrim güçlü olduğu zaman burjuvazi tarafından verilebilir.

İktidar İçin Mücadele Birliği Okuru /İZMİR

DEVİRİMİN OKULLARI: SENDİKALAR

ve

KESK'İN YASALLAŞMA SÜRECİ

Sendikalar birer sınıf örgütüdür. İşçilerin, emekçilerin ekonomik, demokratik haklarını geliştirip korurken esas olarak işçi ve emekçi kitleleri, politik, ideolojik olarak eğiten, örgütleyen, sınıfsız sömürsüz bir dünyaya hazırlayan okul işlevi görürler. Bu yönüyle sendikalar devrimin aracıdır. Ama bugün için ne yazık ki amaç haline getirilmiş durumdadır.

KESK içindeki sendikalar “sahte sendika yasasına hayır” şiarıyla pek çok yürüyüşte bulunduktan sonra nihayet “sahte sendika yasası” çıktı. ASİM-SEN, YARGI-SEN gibi sendikaların kapanmasına, Enerji Yapı Yol Sen gibi sendikaların bölünmesine, grevsiz, toplu sözleşmesiz, “toplular görüşme” şartlarına rağmen KESK yasayı sessizce kabullendi. Aslında pek de sessizce dememek gerekir. Çünkü yeni yasaya uyarlanmak üzere yoğun bir çalışma sürüyor. Kimi sendikalar genel kurullarını yaptı ve yasaya uyarlandı bile... Kimisinde de hala kulisler, yeni yönetimlerin pazarlığı çalışmaları sürmekte. Aynı zamanda toplu görüşmede taraf olmak için devlet tarafından şart koşulan üye çoğunluğu yarışı KESK-Türk Kamu Sen arasında başladı bile. Yeni yasaya harfiyen uyabilmek için KESK’in gösterdiği bunca performans ve yasanın çıkışına karşı bir tavır konulmamış olması, birkaç genel kuruldaki konuşmalarda “yadırgandı”. Ancak KESK’in ilk kuruluşunda dikkati çektiğimiz “kurumsallaşma, yasallaşma” sürecindeki KESK’in maratonu bitmedi. Yeni yasayı aslında

çoktan içine sindirmiş ancak “karşı çıkıyormuş gibi yapmayı” daha uygun görmüş olan KESK yönetiminin telaşı anlaşılabilir. TÜRK-İŞ ve DİSK gibi işçi sendikalarının sendika ağlarının üzerinde bin bir dolap çevirdikleri “rant”; şimdi de KESK yönetimine açılıyor. Profesyonel sendikacılığa karşı pek çok çekince belirtile de, KESK yönetimi ve sendika yöneticileri profesyonelliğe ulaşabilmek için hızla yasallaşma sürecini tamamlamaları gerektiğini biliyorlar. Kurumsallaşma ve yasallaşma hastalığı, reformizmden oportünizme tüm çevreleri sarmış durumda. Gelişen iç savaş koşullarında süreçte “ayak uydurma”, “direnme” noktasında müdahale etmeyi(?) daha az kayıp verme adına uygun görenler, yasal şemsiye altına girmek için yarışmaktalar. Emekçi sendikalarının KESK’in kurumsallaşmasıyla bile ne kadar kan kaybettiği, mücadelenin ivmesinin nasıl hızla düştüğü artık tartışma konusu bile değil. Reformizm ve oportünizm, sistemin son dayanakları olarak tarih sahnesinde yerlerini alıyorlar. Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu (KÇSP) döneminde fiili mücadeleyle kurulan sendikalar, KESK sürecinde “fiili-meşru” mücadele çizgisine çekildi. Sendikaların kuruluşunda fiili mücadeleyi veren devrimciler meşruluk söz konusu olduğundan, reformizmin kafa sayısı üstünlüğüyle sendikalardan tasfiye edildiler. Zaten artık “genelge” yayınlanmış, sendikaların varlığı yasalarca kabul edilmişti. Reformizm için de mü-

KESK seçimlerinde listeler yarıştı

Kulis ve ittifaklar

KESK'e bağlı sendikaların şube genel kurullarının önemli bölümü hafta sonu tamamlandı. Genel kurullarda bir yandan kamu emekçilerini bekleyen görevler tartışılırken, bir yandan da seçim mücadeleleri yaşandı. İttifak ve kulislerin öne çıktığı genel kurullarda karşılıklı oluşturulan listeler delinmekten kurtulamadı. KESK genel kurulları bu hafta da devam edecek.

Anadilde eğitim talebi

Kürt illerindeki genel kurullarda anadilde eğitim talebi dile getirildi. Eğitim-Sen Diyarbakır Şubesi'nin kongresinde anadilde eğitim için bütçe ayrılması istendi. SES Van Şubesi'nin kongresinde salona “Anadilde Eğitimi Kendim ve Çocuğum İçin İstiyorum” pankartı asan SES yöneticileri gözaltına alındı. Eğitim-Sen Van kongresinde ise pankartlar indirildi.

cadele(?) için bu gerekiyordu. Genel kurullarda okey masasından getirip oy kullandırttıkları delegelerin çatışma dönemlerinde “gelmiyorlar” serzenişleri klasik ve kabullenilmiş bir hal aldı. Genel kurullar listelerin dolaştığı, her türlü burjuva ayak oyunları ve kulis kavgalarının döndüğü yerler haline geldi. Öyle ki en son KESK genel kurulunda “KESK genel merkezi Ankara mı İstanbul mu olsun?” önergesiyle iki gün oyalandıktan sonra İstanbul’da kalması kararıyla seçimler başladı. Türkiye ve Kürdistan’ın her yerinden bir araya gelen delegeler KESK genel kurulunda hiç bir şey üretmeden, tartışmadan oylamalarını yaptılar ve tekrar işyerlerine döndüler. Zaten kürsüdeki konuşmalar (birkaç yürekli-dürüst konuşmacı dışında) dışarıdaki kulis faaliyetlerine zaman kazandırma hesabından öteye gitmedi.

Devrimcilerin sırtlarından söküp yere serdikleri postu reformizmin giyinmesi süreci KESK’te böyle oldu. Pek çok yerde olduğu gibi. Ancak hesaplanmayan bir şey daha vardı ki, emekçiler artık eskisinden daha fazla eleştiriyor ve daha fazla talepte bulunuyorlardı. Günümüzde alım gücü on sene önceye göre 2/3 azalan emekçiler sendikal örgütlülüklerden daha fazla sorumluluk ve bilgi istiyorlar. Yasalcılığın öğrettiği hayal kırıklığı emekçilere daha bilinçli ve yürekli olmak gerektiğini öğretiyor. Daha fazla bilinç için işçi sınıfının okulundan, daha fazla yürek için ise bu okulun eylemlerinden dersler çıkarıyorlar. “En iyi bilinç eylem içinde alınır” yoluyla pek çok eylemde “suya gidip susuz gelme”yi, saldırıya uğrayıp savunmasız kalmayı, açıktan çıkılan yollardan geri çevrilmeyi öğrendiler. Bilinçler daha berraklaştı. Sendikalara güven yitirildi. Bunalımın tekelci kapitalizmin yapısal bunalımı olduğunu ve topyekün hareket etmek gerektiğini gördüler. Lokal mücadelelere rağbet azaldı. Bir yandan yayılan güvensizlik, diğer yandan savaşımın hızla dönen çarkı kitlelerin bilincinde önemli yollar kat edilmesine neden oldu. Şimdi reformizmin canla başla çabaladığı koltuklar sıcak ceylan derisi değil,

soğuk çelikten koltuklar olmaya başladı. İşte bu süreç reformizmin bir yandan yetkilerini kaybetmek istemediği, diğer yandan da gelişen sürecin sorumluluğunu-yükünü-risklerini taşıyamadığı bir sürece dönüştü. Şimdi reformizm alabildiği-

ne işgal ettiği koltukları tekrar devrimcilerle paylaşmak istiyor. Yetkilerini büsbütün kaybetmeden ama sürecin sıcaklığında da yanmadan. Her fırsatta sorumluluğu yükledikleri “kitleler sessiz” savunmasını da yapamıyorlar. Çünkü artık politik tartışma açmak için uğraşılan işyerlerinde her an politik tartışmaların olduğu, hesap sorulan, cevap beklenen işyerleri var. Kitlelerde yasal örgütlülüklerle güvenin kalmadığı bu

noktada, kendi öz örgütlülüklerini el yordamıyla kurma, anarşist çıkışlarda bulunma eğilimleri oluşuyor. Sık sık bir emekçinin idarecilerle sert tartışmalara girdiğine tanık oluyoruz. Başka bir yerde bir araya gelen üç-beş kişi kendi kendilerine karar alıp tavır koyuyorlar.

Önümüzdeki süreç, tüm bu yasallığa doğru koşuşun tersine kendi yasalarını koyan,-uygulayan ve eleştiren işçi sınıfının kendi öz örgütlenmesi olan komite ve konseylere muhtaç. İç savaş koşullarının örgütlenmesi olan komite ve konsey örgütlenmesine çağrılar Devrimci Emekçi Komiteleri tarafından sürekli yineleniyor. İşyeri konseylerinin ve komitelerinin gücü olmadan örgütleyemeyeceğimiz gibi, sendikalarımızı sınıf savaşımının bir aracı, devrimin bir kaldıraç olarak kullanmamız, devrime kanalize etmemiz olanaksız. Kendi üyeleri için sistem içinde en geniş haklara sahip olmak amacındaki sendikalar, pek çok devrimde olduğu gibi ülkelerimizde de devrimin önünü kesmek için fren görevi görecektir. Komite ve konseyler sadece işyerinde çalışanların değil; işsizlerin, mahallelerin, öğrencilerin, esnafların kendi içlerinde ama aynı zamanda birbirleriyle sıkı bağlar kurmasının yegane araçlarıdır. Oluşturulacak komite ve konseyler sendikaların denetlenmesini, eleştirilmesini ve direk müdahale edilmesini örgütler.

Sadece KESK’in değil, tüm işçi sendikalarının da işçi sınıfının devrimde

gerçek rolünü oynayabilmesi için komite ve konseylerde örgütlenmesi “Ya Devrim Ya Ölüm” sorunudur. Sendikaların içinde bulunan devrimci emekçilerin de yapmaları gereken en acil görevler, kitlelere komite-konsey örgütlenmelerini pratik

içinde öğretmek, tarihsel materyalizmi emekçilere benimsetmek ve sendikaların devrimin araçları olmaları yönünde sürekli çalışmaktır. Genel kurulları yönetim hesaplarının ayak oyunlarının döndüğü yerler olmaktan kurtarıp; emekçilerin geleceklerinin tartışıldığı, sendika demokrasisinin işletildiği, çözüm arayan, üreten, eleştiren, tartışan ve öğreten kurullar olmalarını sağlamalıyız. İşyeri temsilciliklerini komite ve konseylerle koordineli çalışan, sendikaların motor gücü haline getirmeliyiz. Reformizmin her yerde teşhir ve tecridini emekçilerin önünde ve onlarla beraber gerçekleştirmeliyiz. Diğer sendikalarla, işçi sınıfının tüm örgütleriyle sıkı bağlar kurmalı dayanışmayı örmeliyiz. Sendikaları sadece sömürüyü sınırlandıran araçlar olmaktan kurtarmalı, emekçileri işçi sınıfının bilimsel dünya görüşüyle, eğitip örgütleyen ve işçi

sınıfı partisinin kurmaylığında doğrudan devrimin emrine vermeliyiz. Tüm bu çalışmaların amacını, nasıl yaptığımızı emekçilere komite ve konseylerde öğretmeli, onları da katmalıyız.

Bugün işçi sınıfının emekçilerin, sınıf savaşımının, devrimin ve iktidarın okulları olması gereken sendikalar burjuva sınıfın hizmetinde, burjuvazinin okulları haline ya tamamen gelmişler, ya da gelmektedirler. Devrimci emekçiler yasallaşma-kurumsallaşma sürecindeki KESK'in DİSK ve TÜRK-İŞ gibi kastlaşmasının önüne geçmek için çalışmalarını sürdürecektir. Biliyoruz ki, o koltuklara oturmanın riskli-tehlikeli olacağı günlerde yine devrimciler tarihsel görevlerini yerine getirecek, reformizmin kaçtığı ya da saldırı aracı olarak kullanılacağı bu kurumları devrimin hizmetine sunacaklardır. □

OSMANGAZI ÜNİVERSİTESİ'NDE Faşist Saldırı ve Devrimci Tavr

Bütün dünyada gelişen, yaygınlaşan sınıf savaşımını emperyalist-kapitalist sistemi derinden sarsmaktadır. En son "uluslararası terör" demagojisi ile savaşı şiddetlendirip genişletmesi, ezilen halklarda işçi sınıfı ve emekçi yığınlarda patlama tohumları ekerek harekete geçmelerini hızlandırmıştır.

Ülkelerimizde de faşist devlet zindanlarda devrimci tutuklulara silahlarla bombalarla saldırarak devrimin öncüsünü yoketmeye çalışmıştır. Dışarıda da işçi-emekçi yığınların ve Kürt halkının en ufak kıpırdanışında baskı ve şiddeti dizginsizce uygulamaktadır. Bu saldırıların üniversitelere yansımaması düşünülemezdi.

En son Osmangazi Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nde 24 Ocak Perşembe günü bir öğrenci arkadaşımız faşistler tarafından saldırıya uğramıştır. Saldırıya uğrayan arkadaşımız polislerce şikayet etmemeye zorlanmış, eğer şikayetçi olursa gözaltına alınacağı söylenerek tehdit edilmiştir. Dekanlığa yapılan şikayetine karşılık da "sen de ceza alırsın" tehdidiyle karşılaşmıştır. Olaydan sonra okula gelen DÖB'den öğrencilere de sivil polisler ve özel güvenlik saldırmıştır. Bir DÖB'lü öğrencinin hafif yaralanmasına rağmen bu saldırıya gereken cevap verilmiştir. Daha sonra aynı gün içerisinde biraraya gelen devrim-

ci, demokrat, yurtsever öğrenciler bir faşisti cezalandırmıştır. Okulu karakola çeviren polisler tarafından faşist dışarıya çıkartılmıştır. Olayların büyümemesi için polislerin uyarısıyla diğer faşistler de okulu terketmişlerdir.

Ertesi gün merkez kantinde tekrar bir araya gelen dev-

rimci, demokrat, yurtsever öğrenciler ortamın gerginleşmesi üzerine faşistlere sandalye fırlatmış, bunun üzerine yaklaşık 20 kişilik sivil polis sürüsü müdahale etmiştir. Polis kamerası ve fotoğraf makinesinin gelmesi üzerine öğrenciler dağılmıştır. Aynı saatlerde soruşturmalara karşı "YÖK'e Evet" basın açıklaması yapan öğrencilere de faşist saldırının haber verilmesine rağmen onlar ağızlarını bantlayıp kavallı-koyun sürülü basın açıklaması yapmayı tercih etmişlerdir.

Son yaşanan faşist saldırı, "aynılar aynı yere, ayrılar ayrı yere" şiarının netleşmesi yönünde yeni bir araç olmuştur. Faşist öğrencilere ve faşist devlete anlayacağı dilden cevap vermek zorunludur.

**FAŞİST SALDIRILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!
DÖB/ESKİŞEHİR**

DEVİRİME ADANMIŞ YAŞAMLAR

"Mavzeri Türküye Benzer"

Ülkelerimiz topraklarında yaşanan bir tarihe, bir devrim destanına tanıklık ediyor insanlığı.

'70'lerden bu yana süregelen büyük bir savaşın destanı bilinçlere nakşedilen. Bu topraklarda mücadele veren bütün devrimciler, özgürlüğün tohumları olarak tarihin rahmine düşmeye hazır bir şekilde, sonsuz bir kendine güven ve kararlılıkla on yıllardır çarkları arasında kan öğüten faşist devlete karşı savaşı büyütüyor. Ateşin, kan ve barutun içinde çelikleşiyorlar.

Bu savaşımın, bu kuşağın tohumlarıydı '70'li yıllarda bir aduc devrimci tarafından serpilmiş bu topraklara. Gençcik bir aduc insan, cesaretle öne atılıyordu. Bu gençler devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütüyor, mücadelenin hem birer sıra neferi, hem de lideri oluyorlardı.

Bu insanlardan biri de Ulaş'tı. Ulaş Bardakçı. O, FKP'de başladığı devrimci mücadeleye, Dev-Genç'te devam etti. Ve daima mücadelenin ön saflarında yer aldı. 6 Ocak 1969'da Amerikan Büyükelçisi Robert Commer'in arabasını ateşe verenler arasında O da vardı. Onlar ezilen ve sömürülen yığınlara iktidarın yolunu göstermiş, başta öğrenci gençliğe sokakların yolunu açmış ve işçi,

emekçi halklara bütünleşmelerini sağlamışlardır.

Silahlı mücadele bilincine ulaşmış olan bu devrimci hareket, sürecin ve mücadelenin gelişimiyle birlikte illegal temelde örgütlenmenin gerekliliğini benimsemiş ve ancak bu yolla zafere ulaşabileceğini bilince çıkarmıştır.

İşte bu süreçte Ulaş da illegal silahlı mücadeleye katılmış, Mahir Çayan ve diğer yoldaşlarıyla birlikte THKP-C'nin çekirdek kadrosunu oluşturmuşlardır. Yani THKP-C'nin kurucularından biri ve ilk Merkez Komite üyesiydi. Gerçekleştirilen ilk askeri eylemliliklerde, İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'un kaçırılması eyleminde her zaman bir sıra neferi edasıyla yaklaşmış ve en önlere çıkmıştır.

Faşizmin gerçekleştirdiği operasyonlar sonucu bir dönem Ulaş'ta tutsak düşmüş ve 1971 yılında Mahir Çayan, Ziya Yılmaz, Ömer Ayna ve Cihan Alptekin'le birlikte gerçekleştirdiği özgürlük eylemiyle tutsaklığına son vermiştir.

Bu zafardan sonra ilk hedefleri düşmanın elinde tutsak bulunan ve idam edilmek istenen Deniz Gezmis, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ı özgürleştirmek olmuştur. Bu hazırlıklar esnasında 13 Şubat 1972'de Ulaş Bardakçı, Ziya Yılmaz ve Ülkü Ahmet kaldıkları evde polis tarafından sarılmışlardı.

Çalışmaya başlayan Ulaş ve yoldaşları düşmanın üzerine son mermilerine, son bombalarına kadar saldırmış ve bir polisi ağır yaralayıp düşmanın ablukasını yarmışlardı. Tam 6 gün sonra bu kez Arnavutköy'de kaldığı ev sarılmıştı düşman tarafından. Aynı uzlaşmaz tavır burada da sergilendi. Ulaş burada düşmanın üzerine kurşunlar yağdırarak ölümsüzleşti ve devrim tarihinin burçlarında kızıl bir bayrak olarak dalgalanmaya başladı.

Sağdan Sola: Mahir Çayan,
ULAŞ BARDAKÇI,
Kamil Dede, Necmi Demir...

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR! YA DEVİRİM YA ÖLÜM!

Ölüm Orucu

SÜRÜYOR...